



MORGAN RICE

CESTA OCELI – KNIHA PRVNÍ

POUZE KDO  
JE  
HODEN

# Morgan Rice

## Pouze kdo je hoden

[http://www.litres.ru/pages/biblio\\_book/?art=51923874](http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=51923874)

*Pouze kdo je hoden:*

ISBN 9781094305462

### Аннотация

„Morgan Rice to znovu dokázala! Vytvořila silnou sestavu postav a vykouznila další magický svět. **POUZE KDO JE HODEN** je kniha plná intrik, zrad, nečekaných přátelství a vůbec všech skvělých ingrediencí, díky nim si budete vychutnávat každou otočenou stránku. Tenhle příběh je nabitý akcí a při jeho četbě se nebudete moct odtrhnout.“ -Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

Toto je nové vydání knihy **POUZE KDO JE HODEN** s výraznými změnami a nově vydané v prosinci 2018! **CESTA OCELI** je strhující nová fantasy série od Morgan Rice, nejprodávanější autorky fantasy série **ČARODĚJŮV PRSTEN**, v níž dosud vyšlo sedmnáct knih a jež začíná knihou **CESTA HRDINY** (kniha první), která je zdarma ke stažení a má přes 1 300 pětihvězdičkových recenzí!

**POUZE KDO JE HODEN** (Cesta oceli – kniha první) vypráví epický příběh o dospívajícím, sedmnáctiletém Royceovi, synovi obyčejného sedláka, který cítí, že je jiný než ostatní, neboť v něm dřímá moc, jaké sám nedokáže porozumět. Když mu navíc ukradnou jeho životní lásku, sedmnáctiletou Genevieve, musí riskovat všechno, co má, a vyjet do války proti urozeným, aby svou milovanou zachránil.

Poté, co je vypovězený z vlastní země a vyhnaný na Rudý ostrov – pustý ostrov, jenž je proslulý tím, že z chlapců dělá bojovníky, ačkoli jich na něm víc zemře, než přežije – Royceovi nezbývá než doufat, že se mu podaří zůstat naživu.

Genevieve mezitím zoufale vyhlíží Royceův návrat a je nucena vžít se do krutého a záludného světa aristokracie plného vrahů a lhářů.

Čím víc se v Royceovi probouzí jeho síly a čím víc zjišťuje o svém tajném rodokmenu, tím víc se mu nabízí otázka: je opravdu předurčený osudem?

**POUZE KDO JE HODEN** vypráví epický příběh o přátelích a milencích, o rytířích a cti, o zradě, osudu a lásce. Je to příběh o udatnosti, který nás vtahuje do světa fantazie, do kterého se zamilují čtenáři i čtenářky všech věkových kategorií. Druhá a třetí kniha série jsou již rovněž k dispozici v předprodeji.

# Содержание

Část první	14
Kapitola první	14
Kapitola druhá	24
Kapitola třetí	32
Část druhá	48
Kapitola čtvrtá	48
Kapitola pátá	58
Конец ознакомительного фрагмента.	77

# Morgan Rice

## Pouze kdo je hoden

Autorská práva © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených podle zákona o autorských právech USA z roku 1976 nesmí být žádná část této publikace reprodukována, šířena nebo předávána v žádné formě ani za pomoci žádných prostředků, ani nesmí být uložena v žádné databázi nebo systému vyhledávání bez předchozího souhlasu autorky. Tato e-kniha je určena pouze pro Vaše osobní použití. Tuto e-knihu není dovoleno prodávat či darovat dalším osobám. Chcete-li se o tuto knihu podělit s někým jiným, zakupte prosím pro každou další osobu novou kopii. Pokud tuto knihu čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo aniž by byla zakoupena pro Vaši vlastní potřebu, vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci této autorky. Toto je fiktivní dílo. Názvy, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď produktem autorčiny fantazie, nebo se používají fiktivním způsobem. Jakákoliv podoba se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, je zcela náhodná.

**Morgan Rice**

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága

bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY, skládající se z osmi knih; epické fantasy ságy TRŮN PRO SESTRY sestávající z osmi částí; nové sci-fi série INVAZNÍ KRONIKY sestávající ze čtyř knih, jejichž počet dále roste; a nové fantasy série OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUCÍ, sestávající zatím ze tří knih, jejichž počet dále roste a nové fantasy série CESTA OCELI, sestávající zatím ze tří knih, jejichž počet dále roste. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky [www.morganricebooks.com](http://www.morganricebooks.com), kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

## **Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice**

„Pokud jste si po dočtení série ČARODĚJŮV PRSTEN mysleli, že už nemáte proč žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přichází Morgan Rice s novým

příslibem další brilantní série, jež čtenáře zanese do fantastické říše plné trolů, draků, chrabrosti, cti, odvahy, magie a víry v osud. Morgan se znovu podařilo vykouzlit sestavu silných postav, kterým budeme fandit od první až do poslední stránky... Doporučuji do stálé knihovničky každého milovníka dobře napsané fantasy.“

– *Books and Movie Reviews*

*Roberto Mattos*

„Akcí nabitá fantasy bezpochyby uspokojí všechny fanoušky předchozích románů od Morgan Rice, ale i ty, kterým se líbily knihy jako ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fantasy literatury pro mladé čtenáře si Ricein nejnovější počín zamilují a budou žádonit o další.“

– *The Wanderer, A Literary Journal (o Vzestupu draků)*

„Duchaplňá fantasy, která spřádá mysteriózní elementy s intrikami, a vytváří tak jedinečný příběh. Cesta hrdiny vypráví o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti... Na všechny, kdo mají rádi napíná fantasy dobrodružství, čeká za paletou hrdinů, motivů i děje energický spád událostí, jež pozorně sledují, jak se Thor z malého snílka postupně stává mladým mužem, který navzdory mizivým vyhlídkám na přežití neohroženě čelí nebezpečí... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

– *Midwest Book Review (D. Donovan, kritik e-knih)*

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny ingredience

potřebné pro okamžitý úspěch: hlavní i vedlejší zápletky, záhadnou atmosféru, statečné rytíře a rozvíjející se vztahy plné zlomených srdcí, podvodů a zrady. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a spolehlivě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo si najde místo v knihovnách všech příznivců fantasy literatury.“

– *Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

„V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která momentálně čítá již 14 svazků), představuje Rice čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož snem je stát se vojákem u Stříbrných, elitní jednotky rytířů, kteří slouží králi... Rice píše příjemným vypravěčským stylem a předkládá poutavý příběh.“

– *Publishers Weekly*

## **Knihy od Morgan Rice**

OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUČÍ  
KOUZELNÁ TOVÁRNA (Kniha č.1)  
KOULE KANDRY (Kniha č.2)  
OBSIDIÁNI (Kniha č.3)  
OHNIVÉ ŽEZLO (Kniha č. 4)

INVAZNÍ KRONIKY  
VYSÍLÁNÍ (Kniha č. 1)

PŘISTÁNÍ (Kniha č. 2)

STOUPÁNÍ (Kniha č. 3)

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č. 1)

POUZE UDATNÍ (Kniha č. 2)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č. 1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č. 2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č. 3)

ŽALOZPĚV PRO PRINCE (Kniha č. 4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č. 5)

POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Kniha č. 6)

KORUNA PRO ZABIJÁKY (Kniha č. 7)

SPONA PRO DĚDICE (Kniha č. 8)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č. 1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č. 2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č. 3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č. 4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č. 5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č. 6)

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č. 7)

VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

## KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č. 1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č. 2)

TÍHA CTI (Kniha č. 3)

FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)

NOC ODVÁŽNÝCH (Kniha č. 6)

## ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č. 1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č. 2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č. 3)

POKŘIK CTI (Kniha č. 4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č. 6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č. 7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č. 8)

NEBE KOUZEL (Kniha č. 9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č. 10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č. 11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č. 12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č. 13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č. 15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č. 16)

DAR BITVY (Kniha č. 17)

## TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č. 1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č. 2)

ARÉNA TŘI (Kniha č. 3)

## UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č. 1)

MILOVANÁ (Kniha č. 2)

ZRAZENÁ (Kniha č. 3)

PŘEDURČENA (Kniha č. 4)

ŽÁDANÁ (Kniha č. 5)

**Věděli jste, že jsem napsala několik sérií? Pokud jste je ještě všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich začátky!**



## Chcete knihy zdarma?

Přihlaste se k odběru e-mailů od Morgan Rice a získajte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 grafický román a další exkluzivní dárky! Pro přihlášení navštivte:

[www.morganricebooks.com](http://www.morganricebooks.com)

\* \* \*

*Dostal jsem slovo Hospodinovo:  
„Než jsem tě zformoval v matčině lůně, znal jsem tě.*

*Ještě než jsi přišel na svět, posvětil jsem tě; národům učinil jsem tě prorokem.“*

*„Ach ne, Hospodine, Pane můj,“ zvolal jsem.  
„Neumím přece mluvit! Jsem ještě dítě.“*

*„Neříkej, že jsi dítě,“ odpověděl mi Hospodin, „ale jdi, kamkoli tě pošlu, a říkej, cokoli ti přikážu. Neboj se jich – vždyť já jsem s tebou, abych tě vysvobodil.“*

***Jeremiáš 1:4–7***

# Část první

## Kapitola první

Rea se s leknutím posadila na své prosté posteli a zjistila, že se celá topí v potu. Vzbudily ji hlasité výkřiky, které náhle proťaly noc. Srdce jí zběsile tlouklo. Rozhlížela se v temnotě kolem sebe a doufala, že se nestalo nic vážného, že to byla jen další z jejích nočních můr, jež ji poslední dobou tolik trápily. Prsty obou rukou zaryla do nuzné slaměné matrace, tiše poslouchala a modlila se, aby už po zbytek noci bylo ticho.

Pak se však ozval další výkřik a Rea sebou trhla.

Potom další.

Postupně zaznívaly čím dál častěji – a čím dál blíže.

Rea seděla znehybnělá hrůzou a poslouchala, jak se přibližují. Kromě neutuchajícího deště slyšela také dusot koní, nejdříve jen matně, poté se k nim však přidaly i zvuky tasených mečů. Nic z toho ovšem nedokázalo přehlušit ony výkřiky.

A pak se náhle ozval další zvuk a ten byl snad ještě horší, pokud to vůbec šlo: praskání plamenů. Krev jí ztuhla v žilách, když si uvědomila, že její vesnici zřejmě podpálili. To mohlo znamenat jen jediné: příchod urozených.

Rea vyskočila z postele, jako když do ní strelí, kolenem se uhodila do železného kozlíku, jenž představoval veškerý

její majetek, co ve své skromné jednopokojové chatrči měla, a vyběhla z domu. Vynořila se na zablácené ulici, zkrápěné teplým jarním deštěm, a během pár okamžiků byla na kůži promočená. S tím si teď však nehodlala dělat hlavu. Zamrkala ve snaze proniknout pohledem skrze temnotu a přitom se stále pokoušela ze sebe setřást zbytky své noční můry. Všude kolem ní se otevírala okna a dveře, z nichž váhavě vystupovali ostatní vesničané. Všichni se zastavili před svými chatami a upírali zrak směrem k jediné prosté cestě vedoucí do středu vesnice. Rea je následovala a v dálce spatřila záři. Sevřelo se jí srdce. Šířily se odtamtud plameny.

Rea žila v nejchudší části vesnice, ukryté za bludištěm křivolakých uliček, které se sem vinuly od hlavního náměstí. V některých dobách, jako právě nyní, to bylo požehnání. Alespoň tu zůstávala v bezpečí. Nikdo sem nikdy nechodil; polorozpadlé chatrče, v nichž žili pouze podřadní služební, nikoho nezajímaly a ulicemi se nesl odporný pach, který každého zbloudilého návštěvníka rychle odradil. Rea to tu vždycky připadalo jako ghetto, z něhož není úniku.

Když teď ovšem pozorovala, jak nocí šlehají plameny, poprvé v životě pocítila vděk za to, že bydlí až tady na okraji v relativním úkrytu. Urození by se nikdy neobtěžovali proplétat se klikatými uličkami a skrytými cestičkami, které sem vedly. Koneckonců zde stejně nebylo co rabovat.

Rea věděla, že právě proto kolem ní nikdo nepanikaří a všichni její chudobní sousedé jen postávají před svými příbytky a tiše

přihlížejí. Právě proto se také nikdo nepokusil rozběhnout do města, aby pomohl vesničanům v centru. Žili tam bohatí lidé, kteří se na ně odjakživa dívali spatra. Nic jim nedlužili. Chudí lidé tu alespoň byli v bezpečí, neměli tedy důvod riskovat své životy, aby pomohli těm, kdo s nimi ustavičně zacházeli jako s prachsprostou lůzou.

Jak však Rea dál pozorovala všeobklopující noc, zarazilo ji, že se plameny nepřestávají přibližovat a dosavadní temnota začíná slábnout. Narudlá záře se očividně rozšiřovala a plížila se směrem k ní. Zkusila zamrkat, aby se přesvědčila, že ji nešálí zrak. Nedávalo to přece žádný smysl. Přesto se zdálo, že raubíři míří sem.

Křik znovu zesílil, Rea si tím byla jistá. Pak plameny náhle vyšlehly z krkolomných uliček sotva třicet metrů před ní a ona sebou překvapeně škusbla. Ohromením zůstala stát jako přibitá. Opravdu přicházeli sem. Ale proč?

Ještě než tu myšlenku stihla dokončit, vyřítil se na náměstí tryskem válečný oř s krutě vyhlížejším rytířem na hřbetě. Jeho brnění bylo celé černé. Hledí měl sklopené, přilbici natočenou doleva. S halapartnou v ruce vypadal jako posel smrti.

Sotva se vynořil na náměstí a už se svou zbraní oháněl po zádech statného starého muže, který se pokusil utéct. Nešťastník neměl čas ani vykřiknout. Halapartna mu bleskově srazila hlavu z ramen.

Ve stejném okamžiku rozčísl noční oblohu blesk a vzápětí se ozval hrom. Déšť nyní nabyl na intenzitě a na náměstí se

vyhrnul další tucet rytířů. Jeden z nich nesl nad hlavou standardu. Přestože ji ozařovalo světlo z pochodní, nepodařilo se Ree rozpoznat, jaký je na ní znak.

Vypukl chaos. Vesničany zachvátila panika, začali se otáčet a s řevem se rozutíkali do všech stran. Někteří vběhli na popud nějakého dávného instinktu zpět do svých obydlí, zatímco jiní klouzali po bahnitých cestách a snažili se uniknout úzkými uličkami mezi domy. Ani ti se ovšem nedostali daleko, než je dostihly letící oštěpy a zasáhly je do zad. Rea si uvědomila, že se dnes v noci nevyhne smrti nikdo.

Sama se o útěk ani nepokoušela. Jenom nenápadně ustoupila o krok dozadu, natáhla se za dveře svého domku a pomalu odtamtud vytáhla dlouhý meč, který dostala před mnoha lety darem. Byla to překrásná ukázka řemeslného umu. Zvuk, jenž vydal při tasení z pochvy, jí rozbušil srdce. Držela v rukou mistrovské dílo, zbraň, jakou neměla právo vlastnit. Zdědila ji však po otci. Jak k ní přišel on, to neměla tušení.

Rea zamířila pomalým a rozhodným krokem do středu náměstí. Byla mezi vesničany jediná, kdo v sobě sebral dostatek odvahy postavit se mužům tváří v tvář. Jen ona, křehká sedmnáctiletá dívka, měla kuráž bojovat i navzdory svému strachu. Sama nevěděla, kde se v ní ta statečnost vzala. Ve skutečnosti se chtěla dát na útěk, něco v jejím nitru jí to však odmítalo dovolit. Odjakživa v sobě měla něco, co ji nutilo stavět se ke všem svým strachům čelem, bez ohledu na to, jak mizivá se zdála její šance na úspěch. Neznamenalo to, že se nebála. Ba

naopak, bála se moc. Nějaká její část jí ovšem pomáhala i přesto fungovat a vybízela ji najít sílu ho přemoci.

S třesoucíma se rukama stanula před rytířem a ze všech sil se snažila zachovat si chladnou hlavu. Viděla, jak se k ní tryskem rozběhl první kůň, pozvedla meč, postoupila o krok vpřed, sehnula se k zemi a usekla zvířeti nohy.

Dokázala to udělat jen s nesmírným žalem, zmrzačit tak nádherné zvíře. Ještě k tomu, když strávila většinu života pečováním o koně. Jeho jezdec však napřáhoval kopí a ona věděla, že je v sázce její přežití.

Kůň ze sebe vyrazil ošklivé zaryčení a Rea si byla jistá, že bude ten zvuk v myšlenkách slyšet až do smrti. Zvíře se skácelo k zemi, hlavou se zabořilo do bláta a vyhodilo rytíře ze sedla. Ostatní koně, kteří se hnali za ním, vběhli přímo do něj, klopýtli o něj a popadali kolem ní na hromadu.

Vše zahalil oblak prachu a chaos. Rea se k nim ke všem otočila čelem, připravená na místě zemřít.

Zničehonic se proti ní rozjel osamělý rytíř, který se od ostatních nápadně lišil svým bílým brněním a bílým ořem. Rea se znovu připravila udeřit mečem, tento rytíř na ni ale byl příliš rychlý. Pohyboval se jako blesk. Sotva stačila zvednout meč, už se shora rozmachoval halapartnou a vyrazil jí čepel z rukou. Když sledovala, jak se od ní její drahocenná zbraň vzdaluje, širokým obloukem prolouvá vzduchem a přistává v bahně na opačném konci náměstí, projela jí paží vlna beznaděje. Meč mohl stejně tak dobře ležet na druhém konci světa.

Rea se ani nepohnula, stále ohromená, že se najednou nemá jak bránit. Ze všeho nejvíc si však připadala zmatená. Rytíř se ji svou ránou nesnažil zabít. Proč?

Než mohla tu myšlenku dokončit, ocitl se u ní znovu rytíř na bílém koni a shýbal se, aby ji popadl. Cítila, jak se jí do hrudi zaryla jeho kovová rukavice, když ji oběma rukama hrubě chytil za košili, jediným pohybem ji vyšvihl k sobě do sedla a posadil si ji před sebe. Tvrdě dopadla na hřbet uhánějícího koně a překvapením vykřikla. Z obou stran ji objímaly rytířovy obrněné paže a pevně ji držely na místě. Neměla ani pořádně čas něco vymyslet, natož se nadechnout, tak těsně ji rytíř svíral. Rea se pokusila zasmíkat a házet sebou ze strany na stranu, nebylo to ale nic platné. Rytíř na ni byl příliš silný.

„Přestaň se vzpírat,“ nařídil jí. „Snažím se ti zachránit život.“

Rea si nebyla jistá, jestli mu věří, i tak se ovšem přestala kroutit. Rytíř pokračoval tryskem napříč vesnicí a křivolakými uličkami se proplétal čím dál tím dál od její chatrče. Odněkud k němu přijeli další rytíři a on výhruzně zvedl meč.

„Ta je moje,“ okřikl je její únosce a druhý rytíř se zase vzdálil.

„Nejsem tvoje,“ ohradila se Rea s rostoucím strachem.

„Nejsem ničí.“

„Venkovanky se umí ohánět, co?“ zasmál se druhý rytíř.

Ten, co zajal Reu na to nic neřekl. Vyjeli z vesnice do otevřené krajiny a náhle se kolem nich rozlehlo blažené ticho. Každou vteřinou se od všeho toho chaosu, rabování a křiku vzdalovali dál a dál a Rea pocítila úlevu, že se opět ocitla ve světě, kde

vládne klid. Okamžitě si za to však začala připadat provinile. Měla zemřít ve vesnici po boku svého lidu. Na druhou stranu ji napadlo, že soudě podle toho, jak ji rytíř svírá čím dál tím víc, možná ji čeká mnohem horší osud.

„Prosím,“ podařilo se jí zasípat, třebaže jen s velkými obtížemi.

On ji ale místo odpovědi jen stiskl ještě pevněji, pobídl koně k větší rychlosti a v hustém dešti ji vezl otevřenou loukou, přes pozvolné kopce, dokud nedorazili na místo, kde panovalo naprosté ticho. Působilo to až nadpozemským dojmem, jaký tu vládl klid a mír. Jako by na světě nikdy nebylo nic v nepořádku.

Konečně zastavili na široké náhorní plošině vysoko nad okolní krajinou a pod letitým stromem, který okamžitě poznala. Seděla pod ním v minulosti už mnohokrát.

Jedním rychlým pohybem seskočil z koně, přičemž ji nepustil ze svého sevření, takže ji stáhl s sebou. Přistáli na mokré trávě, oba se zakymáceli a vrávoravě se poroučeli k zemi. Rea cítila, jak se rytíř svalil vedle ní, a měla dojem, že si vyrazila dech. Uvědomila si také, že mohl klidně přistát na ní, čímž by jí mohl vážně ublížit, schválně to však neudělal. Právě naopak, dopadl tak, že její pád ztlumil.

„Kdo jsi?“ chtěla vědět Rea. „Co po mně chceš?“

„Tomu bys nerozuměla,“ odpověděl rytíř a posadil se. Rea mu neviděla do obličeje. Měl ho skrytý za hledím své bílé přilbice. Skrze průzory dokázala rozeznat jen téměř fialové oči, z nichž vyzařovala nezkrotná síla. Při pohledu na jeho koně si

znovu všimla jeho erbů a tentokrát měla příležitost si ho dobře prohlédnout. Dva hadi se na něm ovíjeli kolem měsíce a mezi nimi se skvěla dýka. Celý znak rámoval zlatý kruh.

Rytíř se k ní natáhl a Rea se po něm ohnala. Udeřila ho do brnění, nic tím ale samozřejmě nedokázala. Ona měla slabé malé ruce a snažila se jimi bít do kovové zbroje. Stejně dobře by se mohla pokoušet holýma rukama rozbít skálu.

„Nehodlám ti nijak ublížit,“ ujistil ji rytíř. „Nehodlám s tebou dělat vůbec nic, pokud to po mně nebudeš chtít.“

Rea pochopila, co tím myslí a zarazila se. Bylo jí sedmnáct. Šetřila se, dokud nenajde dokonalého muže. Nepředstavovala si, že to proběhne takhle. Nebo ano? Znovu se jí vybavil její sen, ten, ze kterého se předtím probudila, ten, který ji trýznil již několik měsíců. Ten samý strom, ta samá tráva, ta samá plošina. Ta samá bouřka. Ten samý muž.

Nějakým způsobem to předvídala a náhle si uvědomila, že to na něj celou dobu čekala.

„Mně se o tobě také zdály sny,“ prohlásil. „Zdalo se mi, že ses ocitla v nebezpečí. Zdalo se mi o tom, co z nás vzejde, z našeho spojení na tomto místě. Kdybys tam zůstala s ostatními, zabili by tě bez ohledu na to, jak jsi byla statečná. Tady, pokud chceš, spolu můžeme začít něco nového.“

Rea si vzpomněla na to, co se jí o tomto muži zdálo, a jaký v těch snech byl. Už jen ta myšlenka ji přiměla se k němu natáhnout.

„Ano,“ zašeptala do zvuku padajícího deště.

Rukama jí sjel po šatech a položil ji do trávy pod stromem. Rea s mužem dosud nikdy nebyla, viděla ale, co to obnáší, u zvířat ve vesnici. Avšak na tomhle nebylo nic zvířeckého. Muž nad ní si sundal jen ty nejnutenější části brnění, ani jí neukázal svůj obličej. Přesto s ní zacházel velice jemně, a když přišel čas, Rea se přistihla, jak ho pevně svírá.

Příliš brzy bylo po všem. Rea ležela na trávě a nevěděla, co dělat dál. Někde seshora uslyšela cinkání kovu o kov a věděla, že si rytíř opět nasazuje zbytek brnění. Poté k ní přistoupil a něco jí podával. Vtiskl jí to do dlaně.

Přes kapky deště, které jí v jednom kuse padaly do očí, zamžourala ve snaze rozeznat, o co se jedná. S překvapením zjistila, že se dívá na zlatý řetízek s přívěskem, na němž se vyjímají dva hadi kolem měsíce s dýkou uprostřed.

„Já nejsem žádná děvka, co si nechává platit,“ obořila se na něj.

„Až se narodí,“ odvětil rytíř, „dej mu to a pošli ho za mnou.“  
Vzhlédla k němu.

„Odcházíš, že ano?“ zeptala se ho. „Prostě si jen tak odejdeš.“

„Budeš tu v bezpečí,“ ujistil ji, „a kdybych byl pryč příliš dlouho, někdo by mě začal hledat. Bude lepší, když půjdu.“

„Lepší pro koho?“ odsekla Rea. Zavřela oči. I přes šum deště slyšela, jak rytíř nasedá na koně, a nepřítomně vnímala vzdalující se dusot koňských kopyt.

Zničehonic jí začala těžknout víčka. Byla příliš vyčerpaná na to, aby se pohnula, a tak zůstala ležet na místě, kde ji dál bičovaly

neodbytné dešťové kapky. Se zlomeným srdcem cítila, jak jí pomalu přemáhá spánek a nechala se jím ochotně unášet. Možná teď alespoň ty nekonečné sny ustanou.

Než se zcela oddala dřímotě, znovu se podívala na řetízek a na něm vyobrazený znak. Pevně ho sevřela v dlani. Byl zhotovený z tak silného zlata, že by dokázal po zbytek života uživit celou její vesnici.

Proč jí ho dal? Proč ji nenechal zemřít?

Řekl, ať to dá mu. Vůbec tu nešlo o ni. Věděl, že otěhotní. Stejně jako věděl, že se jí narodí chlapec.

Jak?

Těsně předtím, než upadla do blaženého spánku, se jí náhle všechno přehnal před očima. Poslední část jejího snu.

Chlapec. Ve snu přece porodila chlapce. Zrozeného z noci plné zloby a násilí.

Chlapce, jehož osudem bylo stát se králem.

## Kapitola druhá

O tři měsíce později

Rea stála jako omámená osamocně na lesní mýtině, ztracená ve vlastních myšlenkách. Neslyšela ani potok, který jí bublal pod nohama, ani zpěv ptáků z okolního hustého porostu. Dokonce si nevšimla ani kradmých paprsků slunce, jež si proklestily cestu mezi spleťtými větvickami, či stáda laní, které si ji zpozvdálí zvědavě prohlížely. Celý svět jako by se kolem ní rozplynul, až jí před očima zbyla jen jediná věc: žilnatina listu Ukanda, jenž držela v třesoucích se prstech. Opatrně z něj stáhla druhou dlaň, kterou ho doteď zakrývala a pozorně ten široký, zelený list pozorovala. Ke své hrůze spatřila, jak jeho žilky pomalu mění barvu z původní zelené na bílou.

Při tom pohledu měla dojem, jako by se jí do srdce zarýval nůž.

Ukanda totiž neměnila barvu jen tak. Zbělela pouze tehdy, když se jí dotkla žena, která čekala potomka.

Ree se před očima zatočil celý svět. Jak tam tak stála, úplně ztratila pojem o čase i prostoru. V uších cítila tepání vlastního srdce, obě ruce se jí trásly a ona se v myšlenkách vrátila k oné osudné noci před třemi měsíci, kdy jejich vesnici napadli a pozabíjeli víc lidí, než dokázala spočítat. A kdy ji unesl on. Spustila ruce a jednou si zlehka přejela po břichu. Ucítila tam téměř nepatrné vyboulení, načež se v ní opět zvedla vlna

nevolnosti. Nyní tedy konečně věděla proč. Prsty nahmatala zlatý přívěsek, jenž tajně nosil kolem krku, samozřejmě hluboko pod oblečením, aby ho nikdo neviděl. Snad po milionté se zamyslela, kdo ten rytíř asi byl.

Ač se jeho poslední slova snažila nesčetněkrát vypudit z hlavy, stejně jí v hlavě zaznívala znovu a znovu.

Pošli ho za mnou.

Tu se za ní ozvalo chřestění křoví a Rea se polekaně otočila. V podrostu spatřila oči jako korálky, které mohly patřit jedině její sousedce Prudence. Upřeně na ni hleděly. Čtrnáctiletá Prudence přišla při útoku o celou svou rodinu. Byla ve vesnici známá jako nenapravitelná všetečka, co hned všechno s radostí vyslepičí, a Rea věděla, že je to ten poslední člověk, který by měl její tajemství odhalit. Se zděšením tedy sledovala, jak se dívčin zrak svezl z Reina obličeje a místo toho se zastavil na měnícím se listu. Prudence překvapením doširoka rozevřela oči.

S nesouhlasným výrazem upustila svůj koš s prádlem, otočila se na patě a uháněla pryč. Ree bylo jasné, že to může znamenat jen jediné: zanedlouho to rozvykládá po celé vesnici.

Při té myšlence se Ree sevřelo srdce a zalila ji vlna strachu. Zbytek vesnice po ní bude nepochybně chtít, aby své dítě zabila. Nebudou stát o nic, co by jim nájezd urozených připomínalo. Proč ji to ale vůbec samotnou tak děsilo? Copak si to dítě vážně chtěla nechat i přesto, za jakých brutálních okolností bylo počato?

Její obavy ji překvapily a čím víc o tom uvažovala, tím víc si

uvědomovala, že se obává o bezpečí svého dítěte. To ji zaskočilo. Z rozumové stránky věděla, že si ho nechat nechce; jen by tím celou vesnici vystavila nebezpečí. Urozeným, kteří je napadli, by tak narostl ještě větší hřebínek. A zbavit se dítěte by teď bylo tak jednoduché. Stačilo požvýkat kořínek Yukaby a po příští koupeli by si s ním nemusela dělat starosti.

Jenže na vnitřní úrovni cítila, jak jí v útrobách roste děťátko, a její tělo ji nabádalo k něčemu, co naprosto protiřečilo rozumu: ať si ho nechá. Ať ho opatruje. Přece jen to bylo její dítě, přesně, jak jí to sny slibovaly.

Rea vyrostla jako jedináček a sirotek. Nikdy nepoznala své rodiče a odjakživa se životem musela prodírat sama, aniž by měla někoho, kdo by ji miloval nebo koho by milovala ona. Právě po někom takovém přitom zoufale toužila. Už ji nebavilo být pořád sama, schovávat se odříznutá v nejchudší části vesnice, hrabat se ve špíně, jen aby se uživila, a od rána do večera dřít jako o duši bez naděje, že to někdy skončí. Věděla, že si vzhledem ke svému postavení nikdy nenajde muže; rozhodně ne takového, který by se jí hned od počátku nehnusil. Nikdy už se jí také zřejmě nenaskytne možnost mít další dítě.

Reu v tu chvíli znenadání pohltila hluboká touha. Tohle je nejspíš její jediná šance. Teprve teď, když byla těhotná, si uvědomila, jak moc si toto dítě přeje. Nic na světě si nepřála víc.

Rea se vydala zpět na cestu do vesnice. Byla rozčilená a mísila se v ní celá řada protichůdných emocí. Zdaleka si nepřipadala připravená čelit nesouhlasným tvářím, které na ni nepochybně

čekají. Ostatní vesničané budou trvat na tom, aby ve vesnici nepřežila ani jediná památka na raubíře, jež je připravili o všechno. Nikdy nepochopí, že se věci s tímhle mužem měly jinak, že ji ochránil. A Rea jim to stěží mohla mít za zlé. Nájedníci tuto taktiku používali zcela běžně – zaseli své sémě do lůn vesničanek, aby tak získali vládu a kontrolu nad vesnicemi po celém království. Někdy si pro své dítě dokonce nechali poslat. Přivést na svět jejich potomka jen sytilo ten jejich začarovaný kruh násilí.

Nic z toho však nedokázalo změnit, co cítila. V jejím nitru vznikal nový život. Cítila ho při každém kroku, při každém úderu srdce, jako by tepal spolu s ním. Dodávalo jí to sílu.

Rea procházela uličkami uprostřed vesnice a mířila ke svému maličkému příbytku. Přemítala přitom, jak se jí celý svět obrátil vzhůru nohama a co si o tom má myslet. Těhotná. Vždyť ani pořádně nevěděla, jak být těhotná. Neměla tušení, jak se rodí dítě, natož jak se vychovává. I sama sebe dokázala uživit jenom s obtížemi, jak si teď bude moct dovolit nový přírůstek?

Přesto všechno ale cítila, jak jí tělem prostupuje nová síla a proudí jí v žilách. Poslední tři měsíce si matně uvědomovala, že se v ní něco takového skrývá, avšak nyní vytryskla na povrch a zcela ji pohltila. Byla to síla, jakou si sama nedokázala představit. Síla budoucnosti a naděje. Síla šance. Na život, jenž jí dosud byl odepírán.

Byla to síla, která si žádala, aby sama sebe překonala.

Rea zvolna kráčela blátivou ulicí, když náhle poprvé

zaregistrovala své okolí, odkud na ni upíraly zraky davы vesničanů. Otočila se a spatřila, jak se do ní z obou stran ulice zabodávají zvědavé a nesouhlasné pohledy starých i mladých žen, starců i chlapců, osamělých přeživších a zmrzačených mužů, jejichž těla zohavovaly jizvy z oné strašlivé noci. V jejich tvářích se zračilo nekonečné utrpení. A všechny ty tváře hleděly na ni a na její břicho, jako by to nějakým způsobem všechno zavinila ona.

Rea mezi nimi rozeznala i dívky jejího věku. Z jejich strhaných obličejů však nevyzařovala jediná známka soucitu. Věděla, že mnohé z nich té noci potkal podobný osud, ovšem každá z nich ho již zažehnala kořenem. Neušlo jí, že mají oči plné smutku, a vycítila, že chtějí, aby ho s nimi musela sdílet i ona.

Všimla si, jak dav kolem ní houstne, a když vzhlédla, s překvapením zjistila, že jí někteří z vesničanů zastoupili cestu. Zdálo se, že se tu sešla celá vesnice, mladí i staří, muži i ženy. Z tváří jim číselá nesmírná bolest; bolest, kterou s nimi plně sdílela. Zastavila se a pohled jim vracela. Věděla, co po ní chtějí. Chtějí, aby zabila svého syna.

Ta myšlenka ji naplnila nenadálým vzdorem-a v tom okamžiku si umínila, že to nikdy nedopustí.

„Reo,“ ozval se odněkud z davu drsný hlas.

Patřil Severnovi, muži středního věku s tmavými vlasy a vousy. Po tváři se mu táhla dlouhá jizva, kterou si odnesl z oné krvavé noci. Stál uprostřed celého shluku a hrozivě se na

ni mračil. Pohledem si ji přeměřil od hlavy k patě, jako kdyby byla kus dobytka. Reu napadlo, že vlastně sám není o moc lepší, než urození. V tomto ohledu byli všichni stejní: každý z nich si myslel, že má právo kontrolovat její tělo.

„Vem si kořen,“ prohlásil zlověstně. „Vem si kořen a zítra to budeš mít všechno za sebou.“

Žena po Severnově boku postoupila o krok vpřed. Luca. I ji té noci napadli, ale ona už kořen snědla před týdnem. Rea ji slyšela, jak celou noc sténá a pláče nad ztraceným potomkem.

Luca k ní natáhla ruce s váčkem plným žlutého prášku. Rea ucukla. Cítila na sobě oči celé vesnice. Všichni čekali, až si z pytlíku nabere.

„Luca tě doprovodí k řece,“ dodal Severn. „A zůstane s tebou přes noc.“

Rea mu pohled oplatila a cítila, jak jí tělem stoupá jakási neznámá síla. S ledovým výrazem po nich po všech přešla očima.

Nic neřekla.

Tváře vesničanů se zatvrdily.

„Nepokoušej se nám vzdorovat, děvče,“ přidal se další muž, pokročil vpřed a tak úporně přítom svíral svůj srp, že mu z toho zbělely klouby na prstech. „Nesnaž se znesvětit památku mužů a žen, na něž jsme přišli, když za nás té noci položili život. Udělej, co se od tebe čeká. Udělej, co se na tvém místě patří.“

Rea se zhluboka nadechla a samotnou ji zaskočilo, jak rozhodně se její hlas rozezněl, když odpověděla:

„Neudělám.“

Málem svůj hlas ani nepoznala. Měla dojem, že je mnohem hlubší a zní dospěleji, než kdy předtím. Jako kdyby se z ní přes noc stala žena.

Dívala se, jak jim zlostí rudnou obličej. Připomínalo jí to mrak, který náhle zahalí slunce. Pak z davu se zamračením vystoupil další muž, Kavo, z něhož vyzařovala přirozená autorita. Ree sklouzl pohled k jeho ruce, v níž držel dūtky.

„Můžeme to udělat po dobrém,“ pronesl ocelovým tónem, „anebo po zlém.“

Ree se divoce rozbušilo srdce, přesto mu však zpříma pohlédla do očí a neuhýbala. Vzpomněla si, co jí kdysi řekl otec, když byla ještě malinká: nikdy se nevzdávej. Nikomu. Vždy si stůj za svým, i když se všechno ostatní obrací proti tobě. Obzvlášť, pokud se všechno ostatní obrací proti tobě. Vždycky si hlídej toho největšího darebáka. Zaútoč jako první. I kdyby tě to mělo stát život.

Rea vyrazila do akce. Bez přemýšlení se natáhla, vytrhla jednomu z přihlížejících z rukou dlouhou hůl, jednou nohou vykročila vpřed a vší silou bodla Kava do solar plexu.

Kavo zalapal po dechu a zlomil se v pase. Rea mu však nehodlala dát žádnou šanci, a tak se znovu rozmáchla a tentokrát ho praštila do obličej. V nose mu ošklivě zapraskalo, muž upustil dūtky a se skučením se svezl do bláta, kde se zbědovaně držel za nos.

Rea vzhlédla, hůl stále v ruce, a viděla, že ji pozorují zástupy

zděšených a šokovaných obličejů. Předchozí jistota z nich rychle vyprchávala.

„Je to můj syn,“ zavrčela. „A já si ho nechám. Jestli se ke mně ještě někdo přiblíží, nedostane do břicha holí, ale mečem!“

Nato sevřela hůl o něco pevněji, otočila se na patě a pomalým krokem se dala na odchod. Cestu si přitom razila lokty. Věděla, že se nikdo neodváží jít za ní. Přinejmenším ne hned.

Pomalou chůzí se od davu vzdalovala. Ruce se jí třásly a srdce jí bušilo jako o závod. Věděla, že než se dítě narodí, čeká ji šest neskutečně dlouhých měsíců.

A stejně dobře věděla, že až si pro ni příště přijdou, bude to, aby zabíjeli.

## Kapitola třetí

O šest měsíců později

Rea ležela na hromadě kožešin vedle malinkého krbu, v němž sálal oheň, a naprosto osamocená srdceryvně sténala a křičela, neboť jí zmítaly porodní bolesti. Venku vyl ledový zimní vítr a zuřivá vichřice lomcovala okenicemi, které každou chvíli prudce narážely do zdí domu, takže dovnitř propouštěly sněhové závěje. Zběsilá bouře venku celkem výstižně vyjadřovala její vlastní rozpoložení.

Rea seděla u malého ohničku a tvář se jí leskla potem, přesto se však navzdory tančícím plamenům nedokázala zahřát. Dítě jí bez ustání kopal a převalovalo se jí v břiše, jako kdyby chtělo už už vyskočit ven. Byla mokrá na kost, byla jí zima, celá se třásla a rostla v ní jistota, že se nedožije rána. Zalila ji další vlna bolestí a ona si už po několikáté té noci přála, aby ji ten rytíř tehdy nechal napospas smrti. V porovnání s tím, jak se cítila teď, by jí prokázal milosrdenství. Tahle pomalá muka, tato noc plná nesnesitelné agónie, byla tisíckrát horší, než co jí kdo kdy mohl udělat.

Vtom náhle její výkřiky i kvílení větru přehlušil další zvuk-nejspíš jediný zvuk, který v ní v tu chvíli ještě dokázal probudit ochromující zamrazení strachu.

Byl to zvuk blížícího se davu lidí. Rozzuřeného davu vesničanů, jež, jak si uvědomovala, sem přišli zabít její dítě.

Rea v sobě sebrala poslední zbytky sil, o nichž ani nevěděla, že je ještě má, a celá roztřesená se nějakým zázrakem zvedla z podlahy. Se sténáním a křikem se kolébavě vyškrobala na kolena. Natáhla se k dřevěnému věšáku na zdi, pevně ho uchopila a s vypětím všech sil a jediným pronikavým výkřikem se přitáhla a postavila na nohy.

Nedokázala říct, jestli jí víc bolelo ležet nebo stát. Neměla však čas nad tím teď dumat. Zvuky davu se ozývaly čím dál tím hlasitěji, což znamenalo čím dál tím blíž, a ona věděla, že tu budou co nevidět. Její vlastní smrt by jí nyní ani nijak zvlášť netrápila. Ovšem smrt jejího dítěátka, to bylo něco úplně jiného. Musela své miminko dostat do bezpečí, ať to stojí, co to stojí. Bylo to opravdu zvláštní, ale připadala si s životem dítěte mnohem víc spjatá, než se svým vlastním.

Ree se podařilo doklopýtat až ke dveřím. Tvrdě do nich narazila a musela se opřít o kliku, aby se vůbec udržela na nohou. Pár vteřin tam tak zůstala stát, hluboce dýchala a s rukou na klíce sbírala síly a odvalu. Nakonec ji stiskla. Zároveň popadla vidle, které stály vedle u stěny, opřela se o ně jako o berli a otevřela dveře dokořán.

Okamžitě se do ní opřel prudký vítr a sněhová vánice tak mrazivá, že ji připravila o dech. I přes zuřící vichřici však slyšela křik lidí a srdce jí pokleslo, když v dálce uviděla pochodně, jež si k ní nocí brázdily cestu jako hejno rozzuřených světlušek. Rea vzhledla k obloze a mezi mraky na okamžik spatřila obrovský, krvavě rudý měsíc, který vyplňoval celé nebe. Zalapala po dechu.

To přece není možné. V životě neviděla, aby měsíc rudě zářil nebo aby se vůbec během bouře objevil. V břiše ucítila ostré kopnutí a najednou si byla bez pochyby jistá, že ten měsíc je znamení. Znamení, které souvisí s narozením jejího dítěte.

Kdo to bude? napadlo ji.

Oběma rukama si sáhla na břicho, zatímco se v ní malý človíček dál divoce zmítal. Cítila jeho sílu a touhu dostat se ven, jako kdyby se chtěl davu vesničanů postavit sám.

A pak byli najednou tu. Noc prozářily šlehající plameny pochodní a z uliček se vyhrnuly zástupy vesničanů, všichni směřující k ní. Kdyby byla ve své původní kondici, silná a schopná, postavila by se jim. Jenže teď dokázala sotva chodit-sotva se udržela na nohou-a čelit jim tedy nepřipadalo v úvahu. Ne s dítětem na cestě.

Přesto však cítila, jak jí v žilách proudí vztek a spolu s ním i jakási prazvláštní síla, prvotní síla jejího dítěte. Současně ji zaplavila vlna adrenalinu a její porodní bolesti na okamžik odezněly. Na chvíličku se zase cítila být sama sebou.

To už se k ní ale řítit první z vesničanů, malý, obtloustlý muž se srpem v ruce. Když už byl skoro u ní, Rea se natáhla za sebe, oběma rukama sevřela vidle, ukročila o krok stranou a s křikem divokého zvířete mu je zabodla do břicha.

Muž se šokovaně zastavil a zhroutil se jí k nohám. Zbytek davu rovněž ustal v pohybu a s úžasem na ni zíral. Její vzdor ho zjevně zaskočil.

Rea na nic nečekala. Rychlým pohybem uvolnila vidle,

zatočila s nimi nad hlavou a praštila jimi po hlavě dalšího vesničana, který na ni vyběhl s tlustou sukovicí. I on se rychle poroučel k zemi a přistál v závěji u jejích nohou.

Nato Rea ucítila příšernou bolest v boku, to jak na ni ze strany skočil třetí muž a porazil ji do sněhu. Setrvačností ještě několik metrů klouzali po zledovatělé zemi. Rea řvala bolestí, protože ji dítě uvnitř začalo opět kopat. Pustila se s mužem do ukrutného zápasu v boji o holý život, a když jeho sevření konečně na chvíli povolilo, zakousla se mu zuby zoufale do tváře. Muž ze sebe vyrazil děsivý výkřik, Rea však jen zesílila svůj stisk, až mu vytryskla krev. Cítila v ústech její kovovou pachut', odmítala se ale pustit a celou dobu přitom myslela jen na své dítě.

Nakonec se z ní svalil a držel se za tvář. Rea věděla, že přišla její příležitost. Neohrabaně se na kluzkém sněhu začala škrábat na nohy, aby se dala na útěk. Skoro už se jí podařilo postavit, když náhle ucítila, jak ji zezadu někdo popadl za vlasy. Prudce jí škubl, takže se zase skácela k zemi, a táhl ji za sebou. Málem jí přitom z hlavy vytrhal všechny vlasy. Ohlédla se a viděla, jak se na ni shora mračí Severn.

„Mělas mě poslechnout, dokud jsi měla možnost,“ zavrčel. „Teď přijdeš spolu se svým dítětem o život i ty.“

Uslyšela z davu jásot a věděla, že konec na sebe nenechá dlouho čekat. Zavřela oči a začala se modlit. Nikdy sice mezi věřící nepatřila, v této chvíli však i ona našla cestu k Bohu.

Každou částičkou své bytosti se modlím za záchranu tohoto dítěte. Klidně mě nech zemřít. Jen prosím zachraň moje dítě.

Jako by v odpověď na její modlitbu najednou ucítla, jak tah na jejích vlasech povolil a zároveň uslyšela tupou ránu. S podivem vzhledla, aby zjistila, co se děje.

Při pohledu na svého zachránce ztuhla ohromením. Byl to o několik let mladší chlapec, Nick. Stejně jako ona byl i on potomkem chudého farmáře a nikdy mu to dvakrát nemyslelo, proč se ho ostatní vždycky dobírali. Ona se k němu ovšem odjakživa chovala vlídně. Možná si na to teď vzpomněl.

A tak nyní pozorovala, jak se Nick napřahuje sukovicí a udeřuje Severna ze strany do hlavy, takže nad Reou ztrácí kontrolu.

Nato se Nick výhružně obrátil ke zbytku davu, zvedl svou palici a chránil ji před ostatními.

„Rychle, utíkej!“ křikl na ni. „Než tě zabijou!“

Rea na něj pohlédla se směsicí šoku a vděčnosti. Dav ho za to, co provedl, nepochybně ubije.

Spěšně se vyhoupla na nohy a dala se na útěk. Nohy jí na sněhu neustále podkluzovaly, byla však odhodlaná dostat se co nejdále, dokud má čas. Vběhla do spleti uliček a než se v ní zcela vytratila, naposledy se ohlédla na Nicka. Divoce se oháněl svou palicí a odrážel od sebe dotírající vesničany. Pak se ale několika mužům podařilo k němu dostat a srazit ho k zemi. Cestu již nikdo nezahrazoval, a tak se vyřítili za ní.

Rea utíkala. Sotva popadala dech, dál však kličkovala úzkými uličkami ve snaze najít nějaký úkryt. Dávila se, sužovaly ji příšerné bolesti a nevěděla, jak dlouho ještě dokáže pokračovat.

Konečně se vynořila v bohatší části vesnice, mezi elegantními domy z kamene. Bleskově se ohlédla a s hrůzou shledala, že se vzdálenost mezi jí a jejími pronásledovateli zmenšuje. Dětilo je od ní jen slabých deset metrů. Ree navíc docházel dech a při běhu čím dál víc klopýtala. Věděla, že se blíží ke konci svých sil. Začínala ji přepadat další vlna porodních bolestí.

Tu se odněkud ozvalo hlasité zaskřípání. Rea vzhlédla a spatřila, jak se před ní dokořán otevírají starodávné dubové dveře. S překvapením uviděla starého apatykáře Fiotha, který s široce rozevřenýma očima vyhlížel ze své malé kamenné pevnosti a mával na ni, aby rychle běžela za ním. Natáhl se a silou, jakou by od něj v jeho věku nečekala, vtáhl Reu do své luxusní rezidence.

Jen co byla vevnitř, prudce za ní přibouchl dveře a zamkl je na závoru.

O pouhých pár vteřin později se začaly otřásat pod náporem pěstí a srpů desítek rozběsněných vesničanů, kteří se je snažili vyrazit. K Reině nesmírné úlevě se však dveře ani nehnuly. Byly dobrých třicet centimetrů tlusté a o několik set let starší než ona a jejich těžké železné závory se ani neprohnuły.

Rea se zhluboka nadechla. Její dítě bylo v bezpečí.

Fioth se k ní naklonil a pozorně si ji prohlížel. Ve tváři se mu zračil hluboký soucit. Jeho laskavý pohled jí pomohl víc než cokoli jiného. Ve vesnici se na ni s takovou vlídností nikdo nepodíval už hezkých pár měsíců.

Pomohl jí ze sebe shodit kožešiny. Cítila, jak na ni jde

další záchvat porodních bolestí a zalapala po dechu. V domě panovalo poklidné ticho; sněhová vánice, která se stále proháněla po vrcholcích střech, sem doléhala jen tlumeně. Navíc tu bylo příjemně teplo.

Fioth Reu dovedl ke krbu a jemně ji položil na lůžko z kožešin. Teprve v tu chvíli to na ni všechno dolehlo: ten běh, boj i bolest. Zhroutila se. I kdyby se dveře snažilo vyrazit tisíc lidí, věděla, že už se nepohne.

Tělem jí projela ostrá bolest a ona zmučeně zaječela.

„Já už dál utíkat nemůžu,“ vydechla Rea za sílícího vzlykání.  
„Já už prostě nemůžu.“

Fioth jí na čelo položil chladivý obklad.

„Teď už nikam utíkat nemusíš,“ řekl stařeckým, uklidňujícím hlasem, jako by to už sám všechno zažil. „Jsem tu s tebou.“

Další vlna bolesti ji přiměla znovu zavřísknout a zasténat. Měla dojem, jako by ji něco trhalo vedví.

„Pořádně se zakloň!“ poručil jí.

Udělal, co jí nařídil-a o vteřinku později to ucítila. Obrovský tlak mezi nohama.

Náhle se ozval zvuk, který ji zprvu vystrašil.

Nářek.

Křik dítěte.

Bolest ji málem připravila o vědomí.

Napůl v bezvědomí sledovala apatykářovy šikovné ruce, jak z ní vytahují dítě, blíží se k ní s něčím ostrým a přestřihávají pupeční šňůru. Viděla ho otírat miminko osuškou a ujišťovat se,

že má volné plíce, nos i hrdlo.

Nářek a křik se nyní domem rozléhal ještě hlasitěji.

Rea propukla v pláč. Při tom zvuku ji zaplavila neskonalá úleva. Pronikal jí do srdce a přehlušoval i zběsilé bušení, které se neustále ozývalo ode dveří. Dítě.

Její dítě.

Bylo naživu. Navzdory veškeré nepřízni osudu se přece jen narodilo.

Rea si matně uvědomovala, že ho apatykář zabaluje do deky a vkládá jí ho do náruče. Poprvé ucítila jeho teplo. Cítila na hrudi jeho váhu a pevně ho k sobě tiskla, zatímco miminko dál vyřvávalo a plakalo. Nikdy v životě nepoznala tak úžasný pocit radosti. Z očí se jí řinuly obrovské slzy štěstí.

Vtom se zvenčí ozvalo něco dočista jiného. Dusot kopyt. Řinčení zbroje. A poté výkřiky. Náhle už k nim nedoléhal řev davu, který ji chtěl zabít – ale davu, který sám čelil zabíjení.

Rea tomu hluku zmateně naslouchala a snažila se pochopit, co se děje. Pak pocítila, jak ji zalévá úleva. No jistě. Urozený se vrátil, aby ji zachránil. Aby zachránil své dítě.

„Díky Bohu,“ hlesla. „Rytíři mi přišli na pomoc.“

Tělo jí znenadání naplnila vlna optimismu. Třeba ji od toho všeho odveze. Třeba bude mít šanci začít nový život. Její syn vyroste na hradě, stane se z něj velký pán a třeba se tam najde místo i pro ni. Její děťátko bude mít dobrý život. Ona bude mít dobrý život.

Zaplavila ji úleva a po tvářích jí nepřestávaly kanout slzy

šťestí.

„Ne,“ opravil ji apatykář s těžkým srdcem. „Nepřišli sem, aby tvé dítě zachránili.“

Nechápavě se na něj podívala. „Tak proč tedy?“

Ponuře jí pohled vrátil.

„Aby ho zabili.“

Zděšeně na něj zírала. Po zádech jí přeběhl mráz.

„Nechtěli se spoléhat na práci vesničanů,“ dodal Fioth.

„Potřebovali se ujistit, že bude čin vykonán správně, jejich vlastníma rukama.“

V Ree by se krve nedořezal.

„Ale...“ zakoktala se ve snaze to pochopit, „...moje dítě je přece jednoho z nich. Jejich velitele. Tak proč? Proč by ho měli chtít zabít?“

Fioth sklíčeně zavrtěl hlavou.

„Ti muži, které slyšíš, k němu nepatří. Jsou to jeho protivníci. Chtějí jeho potomka zabít. A tebe chtějí zabít také.“

Díval se na ni přitom s tak panickou naléhavostí, že si s hrůzou uvědomila, že mluví pravdu.

„Oba odsud musíte okamžitě utéct!“ vybízel ji. „Hned!“

Skoro tu větu ani nedokončil, když se ozvala ohlušující rána železa na dřevo. Tentokrát se ovšem nejednalo o malý farmářský srp – toto bylo profesionální vojenské beranidlo. Při jeho nárazu se dveře viditelně prohnuly.

Fioth se k ní obrátil s očima doširoka rozevřenýma strachem.

„BĚŽ!“ vykřikl.

Rea na něj vystrašeně hleděla a nedokázala si představit, jak se jí v současném stavu podaří být jenom vstát.

On ji však popadl a trhnutím ji vytáhl na nohy. Zaskučela bolestí, každý pohyb jí způsoboval agónii.

„Prosím!“ plakala. „Strašně to bolí! Nech mě umřít!“

„Podívej se do náruče!“ zařval na ni. „Copak chceš, aby umřel i on?“

Rea sklopila oči k chlapci, který jí kvílel v náručí, a uvědomila si, že má pravdu. Nemůže ho tu nechat zemřít. Ve stejnou chvíli se dveře otřásly pod dalším nárazem.

„A co ty?“ zajíkla se. „Vždyť tebe také zabijí.“

Rezignovaně přikývl.

„Já už jsem si odžil spoustu let,“ odpověděl. „Jestli je můžu zdržet a dát ti šanci na únik, rád za to položím to málo, co mi ze života ještě zbývá. Teď už běž! Dej se k řece! Najdi si tam člun a uteč odsud! Rychle!“

Než se nad tím stihla zamyslet, znovu jí trhl a vedl ji k zadnímu vchodu pevnosti. Pak se zničehonic zastavil a odhrnul gobelín, který před ním visel na zdi. Skrývaly se za ním v kameni vytesané dveře. Vší silou se do nich opřel a za hlasitého skřípění je otevřel. Z druhé strany zavanul prastarý vzduch. Do pevnosti pronikl studený průvan.

Sotva se dveře otevřely, vystrčil ji i s dítětem ven.

Rea se rázem ocitla zpátky uprostřed sněhové bouře. S dítětem přitisknutým k hrudi klopýtala po strmém, zasněženém břehu řeky. Klouzalo jí to a podjíždělo, takže měla dojem,

jako by se jí pod nohama hroutil celý svět a jen stěží dokázala pokračovat v pohybu. Do stromu, který stál nedaleko od místa, kudy probíhala, udeřil blesk a prozářil celou noc. Strom se pod jeho náporem zlomil a v plamenech přistál jen kousíček od Rey.

Rea zakopla a udělala kotrmelec; instinktivně se přitom stočila, aby ochránila své dítě, a ucítila, jak jí z krku sjíždí řetízek, který jí pro chlapce věnoval jeho otec. Přistál ve šlehajících plamenech. Rea ulomila tenkou větvičku, aby ho odtamtud vylovila, a podařilo se jí ho na ni navléct právě v okamžiku, kdy se větvička vznítla. Na vteřinu ho nechala houpat ve vzduchu, avšak když uviděla, jak se po něm natahuje malinká dětská ručička, zachvátilo ji zděšení.

Chlapeček zařval, načež Rea řetízek bleskově odhodila stranou. Nezajímalo ji už, kdo jí ho dal. Při pohledu na dokonalý obrys přívěsku na ručce jejího dítěte ji naplnila hrůza. Připadalo jí to jako osudové znamení.

Terén se nyní začal svažovat o něco prudčeji a Rea znovu uklouzla. Tentokrát upadla na zadek a pak už se s křikem řítila po svahu dolů, až ke kraji řeky.

Když tam konečně dorazila, vydechla úlevou. Najednou jí došlo, že kdyby celý ten svah nesjela, zřejmě by sem nikdy nedoběhla. Zvedla oči zpátky k vrcholu a překvapilo ji, jak dlouhou vzdálenost urazila. Zároveň ovšem s hrůzou spatřila, jak se rytíři dobyli do Fiothovy pevnosti a zapálili ji. Oheň divoce sálal i ve sněhu a Rey se zmocnil příšerný pocit viny. Vždyť ten starý dobrák zemřel kvůli ní.

O moment později vyrazili ze zadních dveří rytíři, zatímco další ji objížděli na koních. Viděla, že si jí všimli a bez prodlení se za ní rozjeli.

Rea se otočila a chtěla se dát na další útěk, jenže už neměla kam. Stejně nebyla ve stavu na to, aby někde pobíhala. Jediné, co mohla udělat, bylo padnout na kolena u břehu řeky. Věděla, že tady zemře. Nezbyvala jí už žádná naděje.

Nicméně pro její děťátko tu naděje pořád zůstávala. Rozhlédla se kolem, dokud očima nespočinula na spleti klacíků. Jednalo se nejspíš o bobří hnízdo, ovšem navrstvené tak hustě, že připomínalo košík. Poháněná mateřskou láskou rychle přemýšlela. Natáhla se a hnízdo sebrala. Pak do něj spěšně položila své dítě. Opatrně ho vyzkoušela dát na vodu a s nesmírnou úlevou zjistila, že se nepotápí.

Rea se připravila odstrčit košík od břehu do poklidných vod říčky. Pokud ho zachytí proud, odnese ho daleko odsud. Někam dál po proudu řeky. Jak daleko a jak dlouho to potrvá, to nevěděla. I malá šance na přežití však byla pořád lepší než žádná.

Se vzlykáním se sklonila a políbila své dítě na čelo. S žalostným výkřikem sevřela jeho malé ručky ve svých dlaních.

„Miluju tě,“ řekla mu mezi vzlyky. „Nikdy na mě nezapomeň.“

Dítě také zakřičelo, jako kdyby jí snad rozumělo. Vydalo ze sebe pronikavý vzlyk, jenž přehlušil dokonce i zahřmění, které následovalo další rozeklaný blesk, i dusot kopyt blížících se koní.

Rea věděla, že už nesmí otálet. Postrčila košík a pozorovala,

jak se ho záhy zmocnil proud. S pláčem sledovala, jak košík mizí v temnotě.

Jen co se jí ztratil z dohledu, ozval se za ní řinkot zbroje. Otočila se a spatřila, jak pouhých pár metrů od ní sesedá ze svých koní několik rytířů.

„Kde máš to děcko?“ zeptal se jeden z nich a jeho hlas se zpoza sklopeného hledí pronikavě nesl běsnící bouří. To hledí se ovšem ani zdaleka nepodobalo tomu, jaké měl na sobě onen rytíř, co ji před tolika měsíci unesl. Tento muž měl na sobě rudé brnění zcela jiného tvaru a v jeho tónu nezaznívala žádná laskavost.

„Já...“ začala.

Potom ucítila, jak se jí zmocňuje vztek – vztek ženy, která ví, že brzy zemře. Ženy, která nemá co ztratit.

„Je pryč,“ vyštěkla vzdorovitě. Usmála se. „A vy ho nikdy nenajdete. Nikdy.“

Muž zlostně zavrčel, přistoupil k ní o krok blíž, tasil meč a bodl ji.

Rea ucítila v hrudi příšernou agónii a bezmocně zalapala po dechu. Celý její svět jako by se najednou stával lehčím, ale poté, co si prožila v předchozí hodině, už to vlastně ani nebylo tak hrozné. Zalapala po dechu. Připadalo jí, že je celý svět lehčí a lehčí a že ji pohlcuje bílé světlo. Věděla, že umírá.

Už se ovšem ničeho nebála. Naopak se cítila jako vítěz. Její dítětko bylo v bezpečí.

A tak když padla tváří napřed do řeky a zbarvila její vody do ruda, věděla, že je po všem. Její krátký, těžký život byl u konce.

Její chlapec bude ale žít navěky.

\* \* \*

Venkovská selka Mithka klečela na břehu řeky po boku svého manžela. Oba se horečně modlili, protože je nenapadalo, kde jinde hledat v této tajemné bouři útěchu. Měli dojem, že se blíží konec světa. Už jen ten krvavě rudý měsíc byl sám o sobě neblahým znamením, a že se navíc ukázal při takové bouři – to už přesahovalo veškerý rozum. Bylo to neslýchané. Mithka věděla, že se chystá něco výjimečného.

Společně tam tedy klečeli u řeky, tváře si nechali bičovat větrem a sněhem a žena se modlila za ochranu své rodiny. Za smilování. Za odpuštění všeho, v čem kdy pochybila.

Mithka byla zbožná žena, která už spatřila mnoho slunečních cyklů. Přivedla na svět sedm dětí a žila spokojený život. Chudobný, ale spokojený. Hleděla si svého, starala se o ostatní a nikdy nikomu neublížila. Modlila se k Bohu, aby ochránil její děti, její domácnost a jejich skromný majetek. Předklonila se, položila dlaně do sněhu, zavřela oči a sehnula se, dokud se čelem nedotýkala země. Modlila se k Bohu, aby jí dal znamení.

Pomaloučku hlavu zase zvedla. Jen tak udělala, rozšířily se jí oči a srdce se jí při pohledu před sebe divoce rozbušilo.

„Murko!“ vydechla.

Její manžel se otočil a podíval se stejným směrem. Nyní tam oba klečeli a zírali ztuhlí úžasem.

To přece nebylo možné. Mithka několikrát rychle zamrkala, nic se však nezměnilo. Před nimi se na vodě pořád pohupoval košík, unášený říčním proudem.

A v tom košíku bylo dítě.

Chlapeček.

Nocí se nesl jeho křik a přehlušoval dokonce i bouři a neskutečné hřmění hromu. Každé jeho zakřičení bodalo Mithku u srdce.

Vrhla se do řeky, brodila se hloub a hloub a nevšímalá si přitom ledových vod, které se jí jako nože snažily dostat pod kůži. Popadla košík a razila si cestu proti proudu zpět ke břehu. Pohlédla na novorozeně v košíku a viděla, že je pečlivě zabalené do deky a že se jakýmsi zázrakem ani nenamočilo.

Začala si ho prohlížet víc zblízka a s údivem postřehla, že má na ruce čerstvou popáleninu. Když spatřila, o co se jedná, její údiv jen vzrostl. Byl to symbol: dva hadi, kteří se ovíjeli okolo měsíce a mezi sebou měli dýku.

Zalapala po dechu. Okamžitě ten symbol rozpoznala. Slyšela o něm vyprávět pověsti a legendy. Naháněl jí strach.

Obrátila se ke svému manželovi.

„Kdo mohl něco takového udělat?“ zeptala se zděšeně a tiskla si dítě na prsa.

Muž dokázal jen udiveně potřást hlavou.

„Musíme si ho nechat,“ rozhodla.

Její manžel se zamračil a zavrtěl hlavou.

„Jak?“ rozhodil rukama. „Nemůžeme si dovolit živit další

krk. Už tak se sotva uživíme sami. Máme tři kluky – na co potřebujeme čtvrtého? Doby, kdy jsme vychovávali děti, jsou už za námi.“

Mithka se rychle zamyslela a pak mu ukázala popáleninu na chlapcově ruce. Po všech těch letech věděla, jak na svého muže udělat dojem. Zjevně to na něj zapůsobilo.

„Podívej,“ odsekla. „Je to znamení. Určené nám,“ pokračovala příkře. „Já se o to dítě postarám – ať se ti to líbí nebo ne. Nenechám ho venku napospas smrti.“

Manžel se stále mračil, bylo na něm ale vidět, že už si sám sebou není tak jistý. Nad nimi uhodil další blesk a on se s obavami zahleděl do nebe.

„A ty si myslíš, že je to náhoda?“ zeptal se. „Že přijde v takovouhle noc na svět takovéhle dítě? Máš ty vůbec ponětí, koho to držíš v náručí?“

Ustaraně se na chlapce zadíval. A pak vstal, o pár kroků ustoupil, otočil se a s očividnou nelibostí odcházel.

Mithka se však nehodlala vzdát. Usmála se na děťátko a pohupovala jím u prsou, aby mu zahřála studený obličej. Jeho pláč se pomaloučku utišil.

„Dítě, které není jako žádný z nás,“ odpověděla jen tak do prostoru a pevně ho k sobě tiskla. „Dítě, které jednou změní svět. A já ho pojmenuji Royce.“

# Část druhá

## Kapitola čtvrtá

O sedmnáct slunečních cyklů později

Royce stál na vrcholku kopce pod jediným dubem, který se nad těmito obilnými poli tyčil. Byl to letitý a majestátní strom, jehož větve jako by sahaly až k samotným nebesům. Chlapec se hluboce zadíval do Genevieviných očí, zamilovaný až po uši. Drželi se za ruce, ona se na něj usmívala, a když se k sobě naklonili, aby se políbili, užasl, jak je možné, aby mu srdce tak přetévalo láskou. Byl za to neskonale vděčný. Nad poli právě vycházelo slunce a Royce si přál, aby mohl tento okamžik prožívat navěky.

Zaklonil se a obdivně si ji prohlížel. Genevieve byla nádherná. Bylo jí sedmnáct, tak jako jemu, měla vysokou, štíhlou postavu, záplavu světlých vlasů a inteligentní zelené oči. Její půvabné rysy zdobily jemné pihy. Když se usmála, byl šťastný, že je naživu, a její smích ho vždycky dokázal uvolnit. Navíc v sobě měla jakousi ladnost, vznešenost, která zdaleka převyšovala jejich poddanské postavení.

Royce zahlédl v jejích očích svůj vlastní odraz a napadlo ho, že vypadají, jako by mohli být sourozenci. Sám byl samozřejmě mnohem větší než ona; i na svůj věk byl nezvykle vysoký a šířkou

ramen se mu nemohli vyrovnat ani jeho nejstarší bratři. Kromě toho měl také výraznou bradu, ušlechtilý nos, hrdé čelo a pod tunikou se mu rýsovaly silné svaly. Jeho rysy ale působily stejně jemně jako její. Dlouhé blondáté vlasy mu padaly do očí, jež svou zelenou barvou ladily s jejími, třebaže byly o odstín tmavší. Dostal do vínku sílu a zručnost s mečem, takže se mohl s bratry utkat v rovném souboji, i když z nich byl ze všech čtyř nejmladší. Jeho otec vždy žertem prohlašoval, že jednoho dne spadl z nebe, a Royce ho chápal: neměl v sobě nic z tmavých rysů svých bratrů ani se nijak nepodobal jejich průměrným postavám. Vypadal mezi vlastní rodinou jako cizinec.

Objali se a Royce myslel na to, jak báječný je to pocit, nechat se držet v tak pevném objetí, mít někoho, kdo ho miluje tak bezmezně, jako on miloval ji. Vlastně byli nerozluční už jako malé děti, kdy spolu vyrůstali a hrávali si v těch samých polích, kde teď stáli. Už tehdy si přísahali, že až jim bude sedmnáct, o slunečním slunovratu se vezmou. V dětství to brali jako smrtelně vážný slib.

Jak však roky plynuly, neodcizili se, jak to většinou mezi přáteli z dětství bývá. Naopak se ještě sblížili. Navzdory všem předpokladům se z jejich dětských zasnub každý rok stávalo něco silnějšího, vážnějšího a neodvolatelnějšího. Zdálo se, že je jim souzeno, aby se jejich životní stezky nikdy neodloučily.

Nyní, ač tomu mohli stěží uvěřit, ten den konečně nadešel. Oběma jim bylo sedmnáct a nastal den letního slunovratu. Byli dospělí, mohli činit svá vlastní rozhodnutí a jak tam tak stáli

pod tím starobylym stromem, oba si se závratným nadšením uvědomovali, co to znamená.

„Je tvoje matka ráda?“ vyzvídala Genevieve.

Royce se usmál.

„Myslím, že tě má ještě radši než já, jestli je to vůbec možné,“ zasmál se.

Genevievín smích jej zahřál u srdce.

„A co tvoji rodiče?“ chtěl vědět.

Tvář jí potemněla a Roycovi se na okamžik sevřelo srdce.

„To kvůli mně?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou.

„Mají tě rádi,“ odpověděla. „To jen že...“ Povzdechla si. „Ještě nejsme svoji. Čím dřív to bude za námi, tím budou radši. Mají o mě strach.“

Royce to chápal. Její rodiče se obávali urozených. Nesezdaní vesničané jako on a Genevieve neměli žádná práva. Kdyby se urozeným zachtělo, mohli si klidně přijít, pobrat si jejich ženy a uzmout si je pro sebe. Tedy v případě, že nebudou vdané. Po svatbě byly v bezpečí.

„Už brzy,“ prohlásila Genevieve a tvář jí znovu rozzářil úsměv.

„Jsou vaši rádi, protože to budu já, anebo protože budeš v bezpečí před urozenými?“

Rozesmála se a hravě ho plácla.

„Milují tě jako vlastního!“ ujistila ho. „A já tě také miluji. Na, to je pro tebe.“

Podávala mu něco na provázku. Bylo to sotva víc než kousek stočeného drátku s kadeří jejích vlasů uvnitř, pro Royce to však mělo větší cenu, než cokoli, co kdy spatřil. Vzal si ho od ní a schoval do košile, co nejbliž k srdci.

Chytil ji za paže a políbil ji.

„Royci!“ ozvalo se najednou volání.

Royce se otočil a uviděl, jak po svahu svižně stoupají jeho tři bratři s velkou skupinkou lidí. Rozpoznal mezi nimi i Genevievy sestry, bratrance a sestřenice. Každý si nesl srp nebo vidle a všichni byli připraveni začít další den těžké práce. Royce se zhluboka nadechl. Věděl, že přišel čas se rozloučit. Přece jen byli pouzí venkované a nemohli si dovolit celý den nic nedělat. Svatba bude muset počkat do západu slunce.

Roycovi nevadilo, že bude celý den pracovat, ale bylo mu to líto kvůli Genevieve. Přál si, aby jí mohl dát víc.

„Přál bych si, abys dneska mohla mít volno,“ řekl jí.

Usmála se a pak se zasmála.

„Já pracuju ráda. Nemusím přitom myslet na jiné věci. Obzvlášť na to,“ naklonila se k němu a políbila ho na nos, „jak dlouho budu muset čekat, než tě dneska zase uvidím.“

Políbili se, načež se od něj s chichotáním odvrátila, zavěsila se mezi své sestry a sestřenice a zanedlouho už s nimi skotačivým krokem zamířila do polí. Všichni vypadali v ten krásný letní den vesele naladěni.

Roycovi bratři došli až k němu a poplácali ho po ramenou. Všichni čtyři se potom vydali dolů po opačném úbočí kopce.

„Tak pojd', ty milovníku!“ pobídl ho Raymond. Byl ze všech nejstarší a Royce ho mnohdy považoval spíše za druhého otce. „Můžeš na ni přece do večera počkat!“

Druzí dva bratři se rozesmáli.

„Dostala ho ale pořádně,“ podotkl Lofen, prostřední bratr, který byl o něco menší než ostatní, zato podsaditější.

„Tobě už není pomoci,“ přizvukoval Garet. Byl nejmladší, jen o pár let starší než Royce, a proto k němu měl nejbliže. Zároveň však mezi nimi také panovala nejsilnější sourozenecká rivalita. „Ještě ani nejste svoji a už jsi v tom až po uši.“

Všichni se opět zasmáli a dál ho popichovali, a zatímco jako jeden kráčeli do polí, Roycovi se po tváři rovněž rozlil úsměv. Naposledy se ohlédl přes rameno, aby ještě jednou pohlédl na Genevieve, která mizela za kopcem. Když viděl, že se po něm také naposledy otáčí a i z dálky se na něj usmívá, poskočilo mu srdce. Její úsměv ho zahřál na duši.

Dnes večer, má milá, pomyslel si. Dnes večer.

\* \* \*

Genevieve se činila na poli a v obklopení svých sester a sestřenic se rozmachovala srpem nahoru a dolů. Bylo jich asi deset a neustále se v ten radostný den něčemu hlasitě smály. Ona však pracovala jen s polovičním elánem. Po každých pár seknutích se opřela o dlouhou násadu, zahleděla se na modrou oblohu a oslnivě žlutá pole pšenice a myslela na Royce. Srdce

se jí přitom vždy divoce rozbušilo. Dnes nadešel den, o němž od nepaměti snila, dokonce i když ještě byla dítě. Byl to nejdůležitější den v jejím životě. Od dnešního dne spolu budou s Roycem bydlet až do smrti. Od dnešního dne budou mít svůj vlastní příbytek, prosté obydlí s jedinou místností na kraji pole, skromnou chatu od jejich rodičů. Tak či tak to bude nový začátek, místo, kde začnou nový společný život jako manžel a manželka.

Genevieve při tom pomyšlení doslova zářila. Nic na světě si nepřála víc, než být s Roycem. Vždycky tu pro ni byl, stál při ní už od samého dětství a ona nikdy neměla oči pro nikoho jiného. Přestože byl ze čtyř bratrů nejmladší, odjakživa měla dojem, že je na něm něco výjimečného. Byl jiný, než všichni ostatní, jiný, než všichni, koho v životě potkala. Nevěděla v čem přesně a měla tušení, že to neví ani on. Něco v něm však viděla, něco, co přesahovalo tuhle vesnici, tenhle venkov. Jako by jeho osud ležel jinde.

„A co jeho bratři?“ ozval se najednou něčí hlas.

Genevieve se vrátila do přítomnosti. Otočila se a uviděla, jak se před ní za doprovodu dvou sestřenic chichotá Sheila, její nejstarší sestra.

„Koneckonců má další tři! Nemůžeš je mít všechny pro sebe!“ dodala se smíchem.

„Přesně tak, na co čekáš?“ přidala se jedna ze sestřenic.  
„Čekáme, že nás představíš.“

Genevieve se rozesmála.

„Už jsem vás přece představila,“ odpověděla. „Mnohokrát.“

„Nestačí!“ prohlásila Sheila razantně, což přimělo ostatní pustit se do dalšího chichotání.

„Neměla by se snad tvá sestra vdát za jeho bratra?“

Genevieve se usmála.

„Nic by se mi na světě nelíbilo víc,“ odpověděla. „Nemůžu ale přece mluvit za ně. Zním jenom Roycovo srdce.“

„Tak je přesvědč!“ přemlouvala ji další z dívek.

Genevieve se znovu zasmála. „Udělám, co bude v mých silách.“

„A co si oblékneš?“ přerušila je jiná sestřenice. „Pořád ses nerozhodla, jaké šaty si chceš—“

Vzduch náhle prořízl zvuk, který Genevieve naplnil takovou hrůzou, že upustila srp a upřela oči k obzoru. Ještě než ho pořádně uslyšela, věděla, že nevěstí nic dobrého.

Otočila se a bedlivě sledovala horizont. Netrvalo dlouho a její nejhorší obavy se potvrdily. Nejdřív se polem rozlehl dusot koňských kopyt a záhy na to se zpoza kopce vynořila družina jezdců. Bodlo ji u srdce, když spatřila, že na sobě mají nejpřepychovější kazajky, a rozpoznala jejich prapor s medvědem uprostřed zeleného a zlatého pole. Patřil rodu Norsů.

Přijížděli urození.

Genevieve se při tom pohledu zarděla zlostí. Tihleti chamtivci obírali její rodinu a vůbec všechny venkovské rodiny o jeden desátek za druhým. Žili si jako králové, zatímco všechny ostatní vysávali, dokud málem neměli co do úst. A pořád jim to

nestačilo.

Genevieve provázela zrakem uhánějící jezdce a z celého srdce se modlila, aby jenom projížděli kolem a nestočili koně jejím směrem. Přece jen je v těchto polích neviděla už hezkých pár slunečních cyklů.

Pak však se zoufalstvím zpozorovala, jak zatačí a míří rovnou k ní.

Ne, přimlouvala se v duchu. Ne teď. Ne tady. Ne dnes.

Jenomže jezdci nezastavovali a pokračovali v cestě, byli čím dál tím blíž a nebylo pochyb, že si jedou právě pro ni. Zpráva o jejím svatebním dni se musela roznést po kraji. Takové zvěsti je vždycky přiměly uzmout si, co můžou, dokud není příliš pozdě.

Ostatní dívky kolem ní instinktivně uzavřely těsný, ochranný kruh. Sheila se k ní otočila a úzkostlivě ji popadla za paži.

„UTÍKEJ!“ nařídila a postrčila ji.

Genevieve se otočila a uviděla před sebou jen otevřená pole, jež se rozprostírala desítky kilometrů do všech stran. Věděla, jak pošetilé by bylo utíkat – nedostala by se daleko. Stejně by ji nakonec unesli, jen by k tomu navíc přišla o důstojnost.

„Ne,“ odpověděla s klidem a rozvahou.

Namísto toho sevřela v ruce srp a zvedla ho před sebe.

„Postavím se jim čelem.“

Ostatní dívky se po ní ohromeně ohlédly.

„Se srpem?“ namítla pochybovačně její sestřenice.

„Třeba nepřicházejí se špatnými úmysly,“ nadhodila jiná sestřenice.

Genevieve však viděla, jak přijíždějí, a pomalu zavrtěla hlavou.

„Ale přicházejí,“ odvětila.

Sledovala, jak se blíží a čekala, že každou chvíli zpomalí – k jejímu překvapení ovšem nic takového neudělali. Uprostřed skupinky jel Manfor, vysoce postavený, dvacetiletý šlechtic, jímž z celého srdce opovrhovala. Byl to královský vévoda, mladík s širokými rty, světlýma očima a zlatými kadeřemi, kterému na tváři neustále pohrával zlomyslný úšklebek. Působil dojmem, jako by se na celý svět ustavičně díval spatra.

Čím kratší je od něj dělila vzdálenost, tím lépe viděla Genevieve, jak si ji prohlíží jako pes kost a obličej se mu roztahuje v krutém úsměvu. Když už jim chybělo urazit jen necelých dvacet metrů, Genevieve zvedla srp a vykročila kupředu.

„Nedostanou mě,“ pronesla rezignovaným hlasem a myslela přítom na Royce. Ze všeho nejvíc si přála, aby jí teď stál po boku.

„Genevieve, nedělej to!“ zakřičela na ni Sheila.

Genevieve se už ale rozběhla vstříc jezdcům. Srp držela vysoko nad hlavou a v žilách cítila, jak jí proudí adrenalin. Sama nevěděla, kde se v ní vzalo tolik odvahy, nicméně ji nyní rozhodně nepozbývala. Vyrázila vpřed, rozmáchla se srpem a sekla jím po prvním z jezdců, který k ní dorazil.

Byli na ni však příliš rychlí. Přitřítli se na svých koních jako lavina, a tak když se ohnala svým srpem, stačilo, aby jeden z nich ledabyle mávl sukovicí a vyrazil jí provizorní zbraň z

ruky. Genevieve se roztráslý paže nepříjemnými vibracemi a ona mohla jen beznadějně přihlížet, jak se srp nese vzduchem a ztrácí se v obilí.

O okamžik později se kolem ní prohnal Manfor, naklonil se a zadní stranou své kovové rukavice ji uhodil do tváře.

Genevieve vykřikla, silou úderu se otočila na patě a přistála obličejem v obilí. Ve tváři jí pulzovala palčivá bolest.

Koně se náhle prudce zastavili, jejich jezdci sesedli a obklopili Genevieve ze všech stran. Ucítila na sobě jejich hrubé ruce. Přestože byla ránou stále napůl omráčená, vytáhli ji na nohy šklubnutím za paže.

Vrávoravě tam mezi nimi stála, a když zvedla oči, spatřila před sebou stát Manfora. Nadzdvihl si přílbu, sundal ji a odhalil jízlivý úsměšek, který za ní skrýval.

„Nech mě být!“ zasyčela. „Nejsem tvůj majetek!“

Za ní se rozlehly výkřiky. Otočila se a uviděla, jak se k ní ženou sestry a sestřenice, aby jí pomohly. V příští vteřině ji však zaplavila hrůza, protože rytíři jim zastoupili cestu a každou z nich uhodili do obličeje, takže se jedna po druhé skácely k zemi.

Genevieve uslyšela Manforův zlověstný smích, načež ji popadl kolem pasu, přehodil si ji přes koně a svázal jí ruce. Nato se vyhoupl za ni, kopl oře do slabin a za křiku ostatních dívek s ní ujížděl pryč. Pokusila se zápolit, nebylo jí to však nic platné, neboť ji držel v ocelovém sevření.

„Šeredně se pleteš, děvenko,“ oznámil jí se smíchem. „Samozřejmě, že jsi moje.“

## Kapitola pátá

Royce stál uprostřed pšeničného pole, oháněl se srpem ze strany na stranu a srdce mu při myšlence na svou nastávající plesalo. Nemohl uvěřit, že konečně nadešel jeho svatební den. Miloval Genevieve, kam až jeho paměť sahala, a dnešnímu dni se nic nemohlo vyrovnat. Zítra se probudí vedle ní, v jejich nové, vlastní chatce, a před sebou budou mít úplně nový život. Cítil, jak mu v břiše poletují motýli. Nic si na světě nepřál víc.

Zatímco se dál rozmachoval srpem, zatoulaly se mu myšlenky k nočním tréninkům, kde se proti sobě se svými bratry každý den procvičovali v boji mečem. Všichni čtyři se každý den neúnavně utkávali ve vzájemných soubojích s dřevěnými meči, ale někdy i se skutečnými, které vážily dvakrát tolik a daly se sotva uzvednout. Pomáhaly jim zesílit a zrychlit se. Ačkoli Royce byl ze všech bratrů nejmladší, věděl, že už je z něj lepší bojovník, než kterýkoli z nich. Dokázal se s mečem pohybovat s větší mrštností, rychleji udeřit a bránit se. Skoro jako by byl uhněten z jiného těsta než ostatní. Neušlo mu, že je jiný. Nechápal ale jak. A to mu dělalo starosti.

V hlavě mu dokola vířily ty samé otázky. Odkud získal své nadání k boji? Proč se od ostatních tak lišil? Nedávalo mu to smysl. Všichni byli bratři. Pocházeli ze stejné krve, ze stejné rodiny. A přitom byli nerozluční, všechno dělali společně, ať už trénovali nebo se dřeli na polích. To vlastně bylo jediné, co vrhalo

na jeho blažený den stopu stínu; co když se po odstěhování začne od své rodiny odcizovat? V duchu si odpřísáhl, že ať se stane cokoliv, nikdy nic takového nedopustí.

Od kraje pole sem náhle dolehl hluk a vytrhl Royce ze zamyšlení. Mladíkovi okamžitě došlo, že slyší něco, co je na tuto denní dobu velice neobvyklé. Něco, co rozhodně nechce slyšet v tak dokonalý den, jako je ten dnešní. Koně. Rychle a naléhavě cválající koně.

Royce se bleskově otočil, v tu ránu ve střehu. Jeho bratři ho následovali. Jeho neklid jen vzrostl, když mezi příjíždějícími rozeznal Genevieviny sestry a sestřenice. I ze svého stanoviště viděl, že mají tváře zkřivené strachem a úzkostí.

Royce se snažil pochopit, na co se to dívá. Kde je Genevieve? Proč se sem všechny tak ženou?

Vzápětí se mu sevřelo srdce. Něco strašného se muselo stát.

Zahodil srp a rozběhl se jim naproti. Jeho bratři a hrstka dalších farmářů z jejich vesnice mu běželi v patách. První k němu dorazila Sheila, Genevievina sestra. Seskočila z koně, ještě než stihl zastavit a popadla Royce za ramena.

„Co se děje?“ vykřikl. Také jí položil ruce na ramena a cítil, jak se chvěje.

Sotva ze sebe mezi vzlyky dokázala vypravit slovo.

„Genevieve!“ vyjekla nakonec s hrůzou v hlase. „Unesli ji!“

Roycovi při těch slovech ztuhla krev v žilách a hlavou mu probleskly všechny nejhorší scénáře.

„Kdo?“ chtěl vědět, když ho jeho bratři konečně doběhli.

„Manfor!“ vzlykala dívka. „z rodu Norsů!“

Roycovi se rozbušilo srdce a zaplavila ho vlna rozhořčení. Unesli mu nevěstu. Urození si ji klidně odvezli, jako by jim patřila. Tvář mu zbrunátněla vztekem.

„Kdy!?“ rozkřikl se a bezděky sevřel Sheilinu paži silněji, než chtěl.

„Teď!“ odpověděla. „Jen jsme si zaběhly pro koně, abychom ti to mohly co nejrychleji říct!“

Ostatní dívky za ní začaly také sesedat, a jakmile se ocitly na zemi, podaly otěže Roycovi a jeho bratrům. Royce ani na vteřinu nezaváhal. Jediným rychlým pohybem se vyhoupl na koně, kopl ho do slabin a už tryskem uháněl polem.

Za sebou slyšel své bratry, kteří rovněž neotáleli a ihned se vydali za ním a skrze obilí směrem ke vzdálené pevnosti.

Nejstarší z bratrů, Raymond, Royce dojel.

„Uvědomuješ si, že právo je na jeho straně?“ zavolal na něj. „Je urozený a ona není vdaná – alespoň prozatím.“

Royce přikývnul.

„Pokud tam vrazíme a budeme požadovat, aby nám ji vrátili, jen se nám vysmějí,“ pokračoval Raymond. „Nemáme žádné právo chtít ji zpátky.“

Royce zatnul zuby.

„Já nikoho žádat nebudu,“ procedil. „Já si ji prostě odvedu.“

Lofen, který je mezitím také dohonil, zakroutil hlavou.

„Těmi dveřmi v životě neprojdeš,“ varoval ho. „Bude tam na tebe čekat profesionální armáda. Rytíři. Brnění. Zbraně.“

Brány.“ Znovu potřásl hlavou. „A i kdyby se ti nějakým zázrakem podařilo se přes ně dostat, i kdyby se ti povedlo ji zachránit, nikdy ji jen tak nepustí. Uštvou tě a zabijí.“

„Já vím,“ odpověděl Royce.

„Bratře,“ zvolal Garet. „Mám tě rád. A Genevieve mám taky rád. Ale jedeš na jistou smrt. Na smrt nás všech. Nech ji být. Nemůžeš už nic dělat.“

Royce z jejich hlasů slyšel, jak na něm bratrům záleží a vážil si toho. Nemohl si však dovolit je poslouchat. Byla to jeho nevěsta, nesešlo tudíž na tom, co dává v sázku. Neměl na vybranou. Nemohl ji tam jen tak nechat, i kdyby to mělo znamenat jeho smrt. Měl to zkrátka v povaze.

Aby mu to nemohli dál vymlouvat, pobídl Royce svého koně k ostřejšímu tempu a tryskem se řítil přes pole k obzoru, kde se rozléhalo město, nad nímž se tyčila Manforova tvrz. A kde na něj zcela jistě čekala smrt.

Genevieve, volal na ni v duchu. Jedu si pro tebe.

\* \* \*

Royce a jeho bratři uháněli plnou rychlostí přes pole. Právě zdolali poslední kopec a valili se dolů k rozlehlému městu, které se rýsovalo na jeho úpatí. V jeho středu se vyjímal obrovská tvrz, sídlo rodu Norsů, urozených, jež zdejšímu kraji vládli železnou pěstí a jež přiváděli Roycovu rodinu pomalu na mizinu, neboť od nich požadovali jeden desátek za druhým ze všeho, co

se jim na farmě urodilo. Celé generace se jim úspěšně dařilo udržovat své poddané v chudobě. Měli ve svých službách desítky rytířů v plné zbroji se skutečnými zbraněmi a skutečnými koňmi. Seděli za tlustými, kamennými zdmi, obehnanými příkopem a dostat se k nim dalo pouze přes padací most. Pod záminkou udržování práva a pořádku sledovali jako žárlivá slepice vše, co se ve městečku šustlo, ve skutečnosti ho však jen vysávali do sucha.

To oni určovali zákony. To oni prosazovali kruté předpisy, které zaváděli všichni urození po celé zemi, předpisy, které vyhovovaly pouze jim. Předstírali, že svým poddaným nabízí ochranu, ačkoli všichni venkované věděli, že jediní, před kým se potřebují chránit, jsou právě urození. Království Sevania bylo koneckonců bezpečným krajem; od ostatních zemí ho ze třech stran dělila voda, jelikož se nacházel na severním cípu kontinentu Alufen. Mocný oceán, řeky a hory mu poskytovaly lepší obranu než nejsilnější hradby, což zřejmě přispělo k tomu, že na něj už celá staletí nikdo nezaútočil.

Jediné nebezpečí a tyranie tedy hrozily ze strany téměř všemocné aristokracie a jejich nestoudného obírání chudých. Lidí, jako byl Royce. Jenže teď už jim nestačilo pouze bohatství – teď už si líčili i na jejich ženy.

To pomyšlení zbarvilo Roycovy tváře do ruda. Sklonil hlavu, uchopil svůj meč o něco pevněji a v duchu si dodával odvahy.

„Most je spuštěný!“ zakřičel Raymond. „A mříž je taky otevřená!“

Royce si toho také všiml a rozhodl se to považovat za dobré znamení.

„Jasně, že je!“ zvolal Lofen. „Copak si myslíš, že budou očekávat nějaký útok? A k tomu od nás?“

Royce zrychlil a byl svým bratrům neskonale vděčný, že mu dělají doprovod. Věděl, že jim na Genevieve záleží tak jako jemu. Byla pro ně jako sestra. Dopustit se na Roycovi takové urážky znamenalo dopustit se jí na nich všech. Royce upřel zrak směrem k padacímu mostu a uviděl, jak tam nevzrušeně postává pár hradních rytířů a nepřítomně hledí do pastvin a polí okolo města. Nebyli připravení na útok. Nikdo je nenapadl už celá staletí, neměli tudíž důvod něco takového očekávat nyní.

Royce s hlasitým zařinčením tasil meč, pozdvihl ho do výše a sklopil hlavu. Vzduch prořal stejný řinčivý zvuk, jak jeho bratři následovali jeho příkladu a rovněž tasili své zbraně. Royce pobídl svého koně, aby se dostal do čela jejich malé skupinky a byl prvním, kdo se vrhne do boje. Srdce mu bušilo vzrušením a strachem. Nebál se ovšem o sebe, ale o Genevieve.

„Vrazím tam, najdu ji a vypadnu!“ zakřičel na bratry svůj plán. „Vy zůstaňte venku. Tohle je moje bitva.“

„Přece tě tam nepustíme samotného!“ namítl Garet.

Royce však nesmlouvavě zakroutil hlavou.

„Jestli se něco zvrtně, nechci, abyste za to platili vy,“ odporoval. „Zůstaňte tady a zaměstnejte ty strážné. To teď potřebuju nejvíc.“

Mečem ukázal na desítku rytířů roztroušených kolem brány za

příkopem. Royce věděl, že jakmile přejede most, pustí se strážní do akce. Pokud ale jeho bratři dokážou odvrátit jejich pozornost, třeba je to zdrží alespoň na tak dlouho, aby se sám dostal dovnitř a našel svou nevěstu. Odhadoval, že mu bude stačit pár minut. Jestli se mu podaří najít ji rychle, může ji popadnout, zmizet a nechat to místo daleko za sebou. Doufal, že to půjde bez toho, aby musel někoho zabít; nejrady by nikoho ani nezranil. Chtěl si jen odvézt svou zaslíbenou.

Royce uháněl se skloněnou hlavou, co nejrychleji to jeho kůň dokázal, tak rychle, až málem nemohl dýchat. Vítr ho šlehal do obličeje a povlával mu vlasy. Most se nyní rýsoval blíž a blíž, dělilo jej od něj už jen třicet metrů, dvacet, deset... V uších mu hučelo jen tepání vlastní krve a dusot kopyt. Srdce jako by mu chtělo vyskočit z hrudi. Najednou mu došlo, do jakého se to žene šílenství. Chystá se udělat něco, o čem nikdo z poddaných nikdy ani nesnil: napadnout šlechtice. Začínal válku, kterou neměl šanci vyhrát a v níž nepochybně položí život. Jenže za touhle bránou drží jeho nevěstu a to mu jako důvod úplně stačilo.

Royce už od mostu dělilo posledních pár metrů, když vzhlédl a uviděl, jak před ním rytíři překvapeně vypouli oči a dali se do zběsilého šátrání po svých zbraních. Bylo na nich vidět, jak je zaskočil, že by se něčeho takového nikdy nenadáli.

Nic jiného než jejich zpožděnou reakci Royce nepotřeboval. Vyřítit se vpřed, a zatímco rytíři nemotorně zvedali své halapartny, sklonil ruku s mečem do stejné roviny a sekáním

do násad je začal o jejich zbraně připravovat. Mával mečem ze strany na stranu a krátil zbraně rytířů na obou stranách mostu. Dával si přitom pozor, aby pokud možno nikomu neublížil. Chtěl je jen odzbrojit a ne zabředávat do bitvy.

Royce dál nabíral rychlost a nepřestával svého koně pobízet. Využíval zvíře jako další zbraň, aby jeho tělem shodil zbývající strážce přes okraj úzkého mostu, kde se ve své těžké zbroji zřítili do vody v příkopu. Chvíli jim potrvá, než se odtamtud vyhrabou. To by mu mělo dát víc než dost času.

Za sebou slyšel, jak mu bratři pomáhají dokončit jeho dílo. Na druhé straně mostu se rozjeli k bráně, zaútočili na strážce a odzbrojili je, než měli vůbec možnost se vzpamatovat. Nato bránu zastoupili a zahradili, čímž už tak zmatené strážce rozhodili ještě víc a Roycovi poskytli příležitost proklouznout jim za zády.

Royce se předklonil v sedle a rozjel se k otevřené mříži. Ta se však nyní začala spouštět a on přinutil koně k ještě větší rychlosti. Sklonil hlavu a proletěl obrovským obloukem těsně předtím, než se mohutná mříž se zaduněním dovřela.

S divoce tlukoucím srdcem se ocitl na vnitřním nádvoří, zpomalil a rozhlédl se kolem sebe. Ještě nikdy tu nebyl a v obklopení silných kamenných zdí, jež sahaly do výšky několika pater, si připadal dezorientovaný a ztracený. Všude kolem proudily sem a tam davy nádeníků a služebných s vědry vody a různým zbožím. Naštěstí zde na něj nečekali žádní rytíři. Neměli přece důvod obávat se útoku.

Royce zoufale přejížděl pohledem po hradbách v naději, že někde zahlédne svou nevěstu.

Nic však nespatriil. Zachvátila jej panika. Co když ji odvedli někam jinam?

„GENEVIEVE!“ rozkřičel se.

Rozhlížel se všemi směry, horečně se i se svým řehtajícím koněm otáčel ze strany na stranu, najednou mu ale došlo, že vlastně nemá sebemenší ponětí, kde hledat. Neměl žádný plán. Popravdě ani příliš nevěřil, že se dostane takhle daleko.

Royce se pustil do usilovného přemýšlení a snažil se dojít k rychlému rozhodnutí. Urození budou patrně žít ve vyšších poschodích, uvažoval, aby je neobtěžoval zápach z ulice a obyčejní lidé a aby si mohli užívat větru a slunce, co hrdlo ráčí. Tam si tedy nepochybně odvedli i Genevieve.

Ta myšlenka ho znovu naplnila hněvem.

Přinutil se ovládnout své emoce, kopl koně do slabin a cvalem se rozjel přes nádvoří. Po cestě míjel šokované služebné, kteří se při pohledu na něj zastavovali a zapomínali na svou práci. Po chvíli před sebou spatřil široké, točité schodiště. Dojel až k němu, seskočil z koně, ještě než se zastavil a sotva dopadl na zem, rozběhl se po schodech nahoru. Běžel po spirálovitém schodišti dokola a dokola, poschodí za poschodím, znovu a znovu. Ani netušil, kam že to utíká, usoudil ale, že bude nejlepší začít seshora.

Royce konečně dorazil na konec schodiště v nejvyšším podlaží a stěží popadal dech.

„Genevieve!“ zakřičel a doufal – modlil se – aby odpověděla.

Nedostalo se mu však žádné odezvy. Zaplavovala ho čím dál tím větší hrůza.

Namátkou si vybral jednu z chodeb, rozběhl se jí a v duchu žadonil, aby to byla ta správná. Uháněl dál, když tu se na jedné straně znenadání otevřely dveře a zpoza nich vykoukla něčí hlava. Patřila muži, urozenému, s malou, zavalitou postavou, rozpláclym nosem a řídnoucími vlasy.

Mračil se na Royce, zjevně si z jeho nuzného oděvu dokázal vyvodit, že se jedná o prostého venkovana, a nakrčil nos, jako by se díval na něco nechutného.

„Hej!“ zařval na něj. „Co děláš v našem—“

Royce nemeškal. Sotva se po něm pohoršený šlechtic vrhl, praštil ho pěstí do obličeje a poslal ho po zádech na zem.

Rychle nahlédl do místnosti, z níž muž vyšel, kdyby tam náhodou našel svou milou. Byla však prázdná.

Dal se znovu do běhu.

„GENEVIEVE!“ rozkřikl se Royce.

Vtom najednou odněkud z dálky uslyšel v odpověď tlumený výkřik.

Srdce se mu zastavilo a on se zarazil na místě jako přibitý ve snaze určit, odkud výkřik přišel. Velice dobře si uvědomoval, že nemá mnoho času, že po něm co nevidět půjde celá armáda. Se zrychleným dechem proto utíkal dál a nepřestával volat její jméno.

A pak to uslyšel znovu – další přidušený výkřik. Royce věděl,

že je to ona. Srdce se mu divoce rozbušilo. Je tady nahoře. A on je k ní blíž a blíž.

Konečně doběhl na konec chodby a v tom okamžiku se zpoza posledních dveří nalevo ozval jekot. Na nic nečekal, svěsil rameno a vrazil jím přímo do starobyklých dubových dveří.

Rozletěly se dokořán a Royce vrávoravě vpadl dovnitř. Ocitl se v přepychem oplývající komnatě, deset krát deset metrů, s vysokým, klenutým stropem, okny vytesanými v kamenných zdech a obrovským krbem. Uprostřed stála veliká, luxusní postel s nebesy. Royce dosud nikdy nic podobného neviděl. V tu chvíli ho ovšem mnohem více zaujalo, co spatřil na ní. Zalila ho nesmírná úleva. Na hromadě kožešin tam ležela jeho milovaná Genevieve.

S uspokojením shledal, že má na sobě stále všechno oblečení a svíjí se a kope kolem sebe, zatímco s ní Manfor zezadu zápasí. Royce byl vzteky bez sebe. Ten zmetek si tam klidně osahává jeho nevěstu a snaží se z ní strhnout šaty. Ještě že to Royce stihl včas.

Genevieve se kroutila a bránila jako lvice, Manfor měl na ni ale příliš mnoho síly.

Royce ani na okamžik nezahálel a dal se do práce. Přiskočil k posteli a vrhl se na Manfora přesně v okamžiku, kdy se šlechtic otočil, aby se podíval, co se to děje. Vytřeštil oči překvapením, to už ho ale Royce popadl za košili a vší silou odhodil.

Manfor přeletěl ložnici a s heknutím tvrdě přistál na dlážděné podlaze.

„Royci!“ zvolala Genevieve a otočila se, aby mu pohlédla do tváře. V hlase jí zaznívala nezměrná úleva.

Royce však věděl, že Manforovi nesmí dát šanci se vzpamatovat. Šlechtic se právě pokoušel znovu postavit na nohy, Royce po něm ale skočil a přitlačil ho k zemi. Celý rozzuřený za to, co Manfor provedl jeho nastávající, se rozpráhl pěstí a uštědřil mu pořádnou ránu do čelisti.

Manfor se ale nehodlal nechat jen tak dát. Posadil se a sáhl po dýce. Royce mu ji pohotově sebral a neúnavně do protivníka bušil, dokud neskončil zpátky na zádech. Pak poslal dýku po podlaze daleko z jeho dosahu.

Chytil Manfora za zkřížená zápěstí. Urozený se na něj šklebil svým typickým vzdorovitým a nadřazeným úsměškem.

„Právo je na mé straně,“ zasyčel. „Můžu si vzít, koho chci. Ta holka je moje.“

Royce se zamračil.

„Moji nevěstu si vzít nemůžeš.“

„Jsi blázen,“ zavrčel Manfor. „Blázen. Do západu slunce budeš viset. Nemáš se kam schovat. Copak to nechápeš? Celý tenhle kraj patří nám.“

Royce zavrtěl hlavou.

„Co ty nechápeš,“ odpověděl, „je, že mně je to úplně jedno.“  
Manfor zkřivil obličej.

„Tohle ti neprojde,“ varoval ho. „Já na to dohlédnu.“

Royce zpevnil svůj stisk na jeho zápěstích.

„Nic takového neuděláš. Genevieve a já odsud dnes svobodně

odejdeme. Pokud se pro ni ještě někdy pokusíš přijít, zabiju tě.“

K Roycově překvapení se Manforův obličej zkroutil do zlomyslného úsměvu. Z koutku úst mu vytékala krev.

„Nikdy ji nenechám na pokoji,“ prohlásil. „Nikdy. Budu ji mučit po zbytek jejího života. A tebe uštvu s muži svého otce jako podsvinče. Odvedu si ji a bude moje. A ty budeš viset na šibenici. Takže si klidně utíkej a hlavně si koukej dobře zapamatovat tu její tvářičku, protože bude už brzy patřit jenom mně.“

Royce cítil, jak mu tělem prostupuje neovladatelný hněv. Nejhorší na těch krutých slovech bylo to, že věděl, že jsou naprosto pravdivá. Neměl kam utéct; venkov patřil urozeným. Nemohl měřit síly s armádou. A o tom, že se Manfor nikdy nevzdá, také nepochyboval. Samozřejmě jen pro vlastní zvrácenou zábavu, z žádného jiného důvodu. Měl vše, na co si vzpomněl, a stejně mu to nedalo; dál okrádal lidi, kteří neměli nic.

Royce se očima zabodl do očí bezcitného šlechtice a bylo mu jasné, že mu Genevieve dřív nebo později nevyhnutelně padne svárů. Stejně tak mu bylo jasné, že to nemůže dovolit. Opravdu s ní chtěl jen odejít, vážně ano. Jenže nemohl. Kdyby tak udělal, odsoudil by Genevieve k smrti.

Zničehonic Manfora hrubě popadl za límec a vytáhl ho na nohy. Postavil se k němu čelem a tasil svůj meč.

„Tas!“ nařídil mu. Rozhodl se dát mu šanci na čestný souboj. Manfor na něj zůstal nevěřicně zírat. Zjevně ho zaskočilo, že

má možnost se bránit. Pak uposlechl a tasil meč.

Vyřítit se kupředu a prudce máchl mečem. Royce pozvedl vlastní čepel a jeho úder odrazil. Vzduchem se rozlétly jiskry. Royce vycítil, že je silnější, zvedl svůj meč a zahnal Manfora na ústup. Pak ho udeřil jílcem do tváře.

Hlasité zapraskání Roycovi prozradilo, že Manforovi zlomil nos. Manfor se zapotácel a s ohromeným výrazem se chytil za nos. Royce by ho v tu chvíli mohl bez obtíží zabít, místo toho mu ale dal ještě jednu šanci.

„Vzdej se nyní,“ nabídl mu, „a nechám tě žít.“

Manfor však v odpověď jen zlostně zavrčel, zvedl meč a znovu zaútočil.

Divoce se rozmachoval ze strany na stranu, zatímco Royce všechny jeho rány zručně odrážel. Vyměňovali si navzájem jeden úder za druhým, místností se rozléhalo řinčení mečů, od čepelí odskakovaly jiskry a dvojice bojovníků tančila z jedné strany komnaty na druhou. Manfor byl sice urozený a vyrůstal tedy se všemi výhodami královské vrstvy, Royce měl ovšem pro boj mimořádné nadání.

Zatímco spolu bojovali, ozvalo se zvenku vzdálené troubení rohů, následované zvuky blížící se armády a klapotem koňských kopyt na pouliční dlažbě pod hradem. Roycovi znepokojeně zaškubalo v břiše. Docházel mu čas. Musí něco rychle udělat.

Konečně obloukem odrazil Manforův meč a vyrazil mu ho z ruky. Zbraň odletěla na opačný konec místnosti. Royce přitiskl špičku svého meče ke šlechticovu hrdlu.

„Vzdej se,“ poručil mu.

Manfor pomalu ustoupil a zvedl ruce. Pak ale zády narazil do malého dřevěného psacího stolu, zničehonic se otočil, něco z něj sebral a hodil to Roycovi do očí.

Royce vykřikl. Cosi ho oslepilo. Oči ho štípaly a svět kolem něj náhle zčernal. Teprve, když si začal zuřivě mnout oči, uvědomil si, že mu šlechtic vychrstl do tváře inkoust. Byl to nečestný tah, jaký se na urozeného neslušel. Jaký se neslušel na žádného bojovníka. Když se to ale vzalo kolem a kolem, říkal si Royce, že ho to vlastně ani nemělo překvapit.

Než mohl znovu nabýt zrak, ucítil ostrou bolest v břiše, kam ho Manfor surově kopl. Zlomil se v pase a skácel na podlahu, odkud se bez dechu snažil sledovat protivníkovy pohyby. Přestože měl zrak stále zakalený, dokázal matně rozeznat Manforův samolibý úsměv, když odněkud ze svého pláště vytáhl skrytou dýku, aby mu ji vrazil do zad.

„ROYCI!“ zaječela Genevieve.

Dýka prosvištěla vzduchem ke svému cíli, jenže ten už tam nebyl. Roycovi se podařilo sebrat a zvednout se na jedno koleno. Současně zvedl ruku a popadl Manfora za zápěstí. Pomalu se postavil. Paže se mu třásly, protože Manfor se navzdory jeho sevření vytrvale snažil protlačit dýku až k jeho tělu, pak ale o krok ustoupil, obrátil Manforovu ruku opačným směrem a použil jeho sílu proti němu. Manfor se dál neodbytně napřahoval, když však tentokrát Royce ustoupil do strany, nepustil šlechticovu ruku a místo toho ji přiměl pokračovat v započaté dráze, dokud

se vlastnímu majiteli nezabodla do břicha.

Manfor zalupal po dechu. Stál uprostřed místnosti, vytřeštěnýma očima zíral na Royce a z úst se mu řinula krev. Umíral.

Royce si uvědomoval, jak osudový je to okamžik. Zabil člověka. Poprvé v životě zabil člověka. A ne jen tak ledajakého – urozeného.

Manfor se rozhodl své poslední gesto využít k tomu, aby své zakrvavené rty roztáhl v krutém úsměvu.

„Získal jsi zpátky svou nevěstu,“ vypravil ze sebe, „za cenu ztráty vlastního života. Brzy se ke mně přidáš.“

Nato se s tupým žuchnutím zhroutil na podlahu a zůstal ležet. Zemřel.

Royce se obrátil k Genevieve, která seděla ochromená na posteli. Ve tváři se jí zračila vděčnost a úleva. Seskočila z postele, přeběhla komnatu a vrhla se mu do náručí. Pevně ji objal. Byl to báječný pocit. Všechno na světě zase dávalo smysl.

„Ach, Royci,“ zašeptala mu do ucha a nic jiného říkat nemusela. Rozuměl jí.

„Rychle, musíme jít,“ prohlásil. „Nemáme času nazbyt.“

Vzal ji za ruku a společně vyrazili otevřenými dveřmi komnaty ven a zpět do spleti chodeb.

S divoce tlukoucím srdcem utíkali chodbou, zatímco zvenčí slyšeli opakované dunění rohů. Royce věděl, že troubí na poplach – stejně jako věděl, že je to kvůli němu.

Někde zezdola se ozývalo řinčení zbroje a Royce si uvědomil,

že museli pevnost uzavřít a obklíčit. Jeho bratři odvedli dobrou práci a povedlo se jim stráže na hodnou chvíli zdržet, Royce ale zůstal v tvrzi příliš dlouho. Za běhu ukradl letmý pohled dolů na nádvoří a dech mu uvízl v hrdle, když uviděl, jak dovnitř od bran proudí desítky rytířů.

Royce věděl, že není úniku. Nejen, že se jim vloupal do domova, ale navíc zabil jednoho z jejich řad, urozeného, člena královského rodu. V žádném případě ho nenechají naživu. Dnes se jeho život navždycky změní. Jaká ironie, pomyslel si. Ještě to ráno se probudil plný radosti a natěšeného očekávání. A teď, dřív než slunce stihlo urazit svou denní pouť po obloze, ho s největší pravděpodobností čeká šibenice.

Royce a Genevieve běželi dál, už už se blížili ke konci chodby, kde začínalo točité schodiště, když tu se před nimi najednou objevilo půl tuctu rytířů a zastoupilo jim cestu.

Oba se zastavili na místě, otočili se a rozběhli se na druhou stranu. Rytíři se dali do pronásledování. Royce za sebou slyšel chrastění jejich zbroje a napadlo ho, že jeho jediná výhoda spočívá v tom, že na sobě s Genevieve nemají brnění. Dovolovalo jim to běžet o trošku rychleji, takže si před těžkooděnci udržovali mírný náskok.

Hnali se dál a dál, zahýbali z jedné chodby do druhé a Royce zoufale doufal, že někde najdou nějaké schované schodiště nebo jinou cestu, jak se odsud dostat. Pak však zahruli za další roh a spatřili před sebou holou kamennou zeď. Royce se zastavil a všechny jeho naděje se rozplynuly.

Slepá chodba.

Otočil se, tasil meč a druhou rukou zatlačil Genevieve za sebe. Pokusí se rytířům postavit, i kdyby to mělo být to poslední, co udělá.

Znenadání ucítil na paži Genevieviny ruce a uslyšel ji vzrušeně vykřiknout: „Royci!“

Obrátil se, aby zjistil, na co se dívá. Vedle nich bylo ve zdi velké otevřené okno. Vyhlédl ven a zatočila se mu hlava. Pod oknem na ně čekal dlouhý pád. Příliš dlouhý na to, aby ho přežili.

Pak si ale všiml, že Genevieve ukazuje na velký farmářský povoz plný slámy.

„Můžeme skočit!“ vykřikla.

Vzala ho za ruku a oba se společně vyšplhali na okenní římsu. Naposledy se ohlédl a spatřil, že je rytíři už téměř dohnali. Než si stačil pořádně uvědomit, jaký je to šílený nápad, něco mu škublo rukou a oni se náhle ocitli ve vzduchu.

Genevieve byla statečnější než on. Bylo to tak odjakživa, i když byli ještě malé děti.

Dobrých deset metrů padali vzduchem. Royce cítil žaludek až v krku, Genevieve křičela. Oba se snažili dopadnout do povozu. Royce se připravoval na smrt, i tak ovšem pociťoval vděk aspoň za to, že nezemře rukou urozených, ale po boku své lásky.

K jeho neskonalé úlevě přistáli s žuchnutím v kupě slámy. Vznesla se kolem nich jako obrovský mrak. Roycovi pád vyrazil dech a cítil, že bude mít pár modřin, s úžasem však shledal, že si nic nezlomil. Bleskurychle se posadil, aby se pohledem ujistil,

že je Genevieve také v pořádku. Napůl omráčená ležela opodál, ale i ona už se zvedala a oprašovala si ze sebe slámu. Očividně neutřila žádná vážná zranění. Royce si zhluboka oddechl.

# Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.